

Київський столичний університет імені Бориса Грінченка
Факультет економіки та управління
Кафедра управління

«Допущено до захисту»
Завідувач кафедри д.держ.упр.,
доцент
Рябець Катерина Анатоліївна

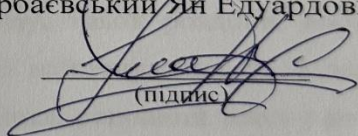

(підпис)
«05» жовтня 2025р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на тему: «ПРОЄКТНЕ УПРАВЛІННЯ У СИСТЕМІ
СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД»

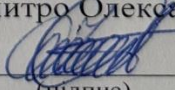
ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНОЇ ПРОГРАМИ
281.00.01 Державне управління
другого (магістерського) рівня вищої освіти

Галузь знань: 28 Публічне управління та адміністрування
Спеціальність: 281 Публічне управління та адміністрування
Кваліфікація: магістр публічного управління та адміністрування

Виконав (ла)
студент групи ДУм-1-24-1.43
Турбаєвський Ян Едуардович

(підпис)

Науковий керівник
PhD з публічного управління та
адміністрування
Рубан Дмитро Олександрович

(підпис)

Київ – 2025

АННОТАЦІЯ

Турбаєвський Я. Е. ПРОЄКТНЕ УПРАВЛІННЯ У СИСТЕМІ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Кваліфікаційна магістерська робота присвячена теоретичному обґрунтуванню та розробці практичних рекомендацій щодо вдосконалення проєктного управління (ПУ) у системі стратегічного розвитку територіальних громад (ТГ) України в умовах децентралізації, відбудови та необхідності ефективного залучення публічних інвестицій. У роботі розкрито сутність та місце проєктно-орієнтованого підходу в публічному управлінні ТГ, визначено принципи гармонізації життєвого циклу проєктів з циклом стратегічного планування, а також проаналізовано системні інституційні та кадрові проблеми впровадження ПУ у місцевих органах влади (зокрема, на прикладі міста Києва). На основі дослідження запропоновано функціональну модель Матричного Офісу управління проєктами (РМО) та механізм моніторингу «Світлофор», а також обґрунтовано необхідність впровадження обов'язкової системи кваліфікації «Проектний паспорт» для формування професійного кадрового резерву.

Ключові слова: проєктне управління, територіальна громада, стратегічний розвиток, Офіс управління проєктами, РМО, муніципальний портфель, відбудова, публічне управління.

Магістерська робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаної літератури, що містить 73 найменування, та 4 додатків. Загальний обсяг магістерської роботи – 81 сторінка, основний текст розміщено на 70 сторінках. Робота містить 1 рисунок та 15 таблиць.

ABSTRACT

Turbaievskiy Ya. E. PROJECT MANAGEMENT IN THE SYSTEM OF STRATEGIC DEVELOPMENT OF TERRITORIAL COMMUNITIES

The qualification master's thesis is dedicated to the theoretical substantiation and development of practical recommendations for improving project management (PM) in the system of strategic development of Territorial Communities (TCs) in Ukraine under decentralization, reconstruction, and the necessity of effective public investment attraction. The work reveals the essence and role of the project-oriented approach in public administration of TCs, defines the principles of harmonizing the project life cycle with the strategic planning cycle, and analyzes systemic institutional and personnel problems of PM implementation in local government bodies (specifically, using the case of Kyiv and generalized data). Based on the research, a functional model of the Matrix Project Management Office (PMO) and a «Traffic Light» monitoring mechanism are proposed, and the necessity of implementing a mandatory "Project Passport" qualification system for forming a professional personnel reserve is substantiated.

Keywords: project management, territorial community, strategic development, Project Management Office, PMO, municipal portfolio, reconstruction, public administration.

The master's thesis consists of an Introduction, three chapters, Conclusions, a List of References containing 73 items, and 4 Appendixes. The total volume of the master's thesis is 81 pages, the main text is placed on 70 pages. The work contains 1 figure and 15 tables.

ЗМІСТ

ВСТУП	6
РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПРОЄКТНОГО ПІДХОДУ У ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ	10
1.1. Сутність та принципи проєктного управління у публічному секторі	10
1.2. Місце проєктного підходу в сучасних моделях державного управління	16
1.3. Проєктне управління як інструмент підвищення ефективності місцевого розвитку	21
Висновки до розділу 1	26
РОЗДІЛ 2 ІНСТИТУЦІЙНА СТРУКТУРА ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОЄКТНОГО ПІДХОДУ В ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ МІСТА КИЄВА	28
2.1. Нормативно-правова база проєктного управління у Києві	28
2.2. Органи управління, відповідальні за розробку та реалізацію проєктів у громаді м.Києва	39
2.3. Аналіз ефективності реалізованих та поточних проєктів у Києві	43
Висновки до розділу 2	49
РОЗДІЛ 3 ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ ІНСТИТУЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЄКТНОГО УПРАВЛІННЯ В ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ МІСТА КИЄВІ	52
3.1. Виявлені бар'єри впровадження проєктного підходу у Києві	52
3.2. Пропозиції щодо впровадження організаційних механізмів проєктування та управління проєктами в структурі виконавчих органів територіальної громади м.Києва	56
3.3. Обґрунтування потреб у формуванні професійного кадрового резерву та системи навчання для проєктних менеджерів місцевого рівня територіальної громади міста Києва	65
Висновки до розділу 3	68
ВИСНОВКИ	70
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	74

ВСТУП

Актуальність теми дослідження. В умовах посилення процесів децентралізації та формування самодостатніх територіальних громад в Україні, ключовим завданням для органів місцевого самоврядування є забезпечення стратегічного розвитку та підвищення якості життя населення. Стрімкі зміни зовнішнього середовища, обмеженість фінансових і часових ресурсів, а також високі очікування громадян вимагають від публічного управління переходу від традиційних адміністративно-командних методів до гнучких, орієнтованих на результат інструментів. У цьому контексті проєктне управління набуває статусу критично важливого підходу.

Сучасні моделі державного управління та місцевого розвитку, такі як New Public Management та Good Governance, чітко відводять проєктному підходу центральне місце як механізму підвищення ефективності місцевого розвитку. Саме проєктний підхід дозволяє систематизувати зусилля громади, трансформувати довгострокові стратегічні цілі у конкретні, керовані за часом, бюджетом та якістю проєкти, а також забезпечити прозорість використання публічних ресурсів.

Актуальність дослідження зумовлена низкою чинників:

- стратегічна необхідність: реалізація стратегій розвитку територіальних громад, зокрема територіальної громади м.Києва, вимагає чіткої інституційної структури та нормативно-правової бази для ефективного впровадження інноваційних проєктів, спрямованих на відновлення та сталий розвиток;

- інституційні виклики: незважаючи на загальне визнання цінності проєктного управління, існує потреба у глибокому аналізі ефективності реалізованих і поточних проєктів та виявленні бар'єрів, що перешкоджають повноцінному впровадженню проєктного підходу у Києві. Це стосується як формальної інституційної взаємодії, так і розбудови проєктної інфраструктури.

- практична значущість: результати дослідження, що стосуються проблем та напрямків удосконалення інституційного забезпечення проєктного

управління, матимуть пряме практичне застосування. Обґрунтовані пропозиції щодо посилення ролі органів управління, відповідальних за розробку та реалізацію проєктів, та визначення перспектив розвитку проєктного управління у територіальній громаді м.Києва є життєво необхідними для забезпечення стійкого розвитку столиці.

Таким чином, наукове обґрунтування сутності та принципів проєктного управління у публічному секторі, оцінка інституційної структури та розробка практичних напрямків удосконалення цього механізму є своєчасним і має високе теоретико-прикладне значення для сфери публічного управління та адміністрування.

Метою кваліфікаційної роботи є теоретичне обґрунтування та розробка практичних рекомендацій щодо вдосконалення проєктного управління у системі стратегічного розвитку територіальних громад.

Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити наступні **завдання**:

1. Дослідити теоретичні засади проєктного управління у системі стратегічного розвитку територіальних громад.
2. Проаналізувати інституційну структуру та поточний стан застосування проєктного управління у територіальній громаді м.Києва.
3. Розробити пропозиції щодо впровадження організаційних механізмів проєктування та управління проєктами в структурі виконавчих органів територіальної громади м.Києва.
4. Обґрунтувати потреби у формуванні професійного кадрового резерву та системи навчання для проєктних менеджерів місцевого рівня територіальної громади м.Києва.

Об'єкт дослідження: система стратегічного розвитку територіальних громад в Україні.

Предмет дослідження: проєктне управління у системі стратегічного розвитку територіальних громад.

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети та реалізації визначених завдань у кваліфікаційній роботі використано комплекс взаємопов'язаних загальнонаукових і спеціальних методів дослідження.

На етапі дослідження теоретичних засад застосовувалися методи аналізу, синтезу та систематизації для розкриття сутності та принципів проєктного управління у публічному секторі, обґрунтування його місця у сучасних парадигмах державного управління та визначення ключових переваг і викликів застосування у сфері місцевого розвитку.

Системний та структурно-функціональний аналіз стали основними інструментами для вивчення інституційної структури впровадження проєктного підходу, його нормативно-правової бази у територіальній громаді м.Києва та оцінки ефективності проєктної діяльності. Ці методи дозволили ідентифікувати системні проблеми, такі як брак РМО та недостатня кваліфікація персоналу.

Порівняльний та логічний методи використовувалися для зіставлення вітчизняного та зарубіжного досвіду застосування проєктного менеджменту, а також для формулювання логічних висновків та обґрунтування аргументів протягом усієї роботи.

Методи моделювання та узагальнення були ключовими на етапі розробки практичних рекомендацій, дозволивши сформулювати пропозиції щодо впровадження організаційних механізмів (створення РМО) та обґрунтувати потреби у формуванні професійного кадрового резерву і системи обов'язкових сертифікаційних програм для підвищення ефективності проєктного управління у Київській громаді.

Практична значущість дослідження полягає в розробці конкретних інструментів та рекомендацій, які можуть бути безпосередньо використані органами місцевого самоврядування, насамперед територіальної громади м.Києва, для підвищення ефективності управління стратегічним розвитком. Зокрема, це стосується пропозицій щодо впровадження організаційних механізмів, таких як створення Центрів проєктного менеджменту (РМО) або матричного РМО для забезпечення системності та контролю без значних

фінансових витрат. Крім того, обґрунтовані рекомендації щодо формування кадрового резерву через обов'язкові сертифікаційні програми та впровадження системи «Проектний паспорт» мають пряму цінність для подолання системних проблем недостатньої кваліфікації персоналу. Систематизовані результати дослідження також можуть слугувати методологічною основою для інших територіальних громад України, що прагнуть інституалізувати проектне управління.

Основні теоретичні положення, висновки та практичні рекомендації, отримані в ході дослідження, були представлені та обговорені на наукових форумах, а також опубліковані у фахових виданнях. Це підтверджує наукову достовірність та практичну значущість результатів.

Апробація результатів здійснювалася через:

1. Опублікування статті: Марухленко О.В., Рубан Д.О., Турбаєвський Я.Е. (2025). Зрілість управління проектами як фактор формування організаційної репутації. *Економічний простір*, № 207 (Видання, що містить апробацію окремих аспектів проектування).

2. Участь у IX Всеукр. наук.-практ. інт.-конф., 20 жовтня 2025 р. Київ: Київський столичний університет імені Бориса Грінченка (публікація тез): Проектне управління в системі стратегічного розвитку територіальних громад (тези доповіді, С. 297–299).

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПРОЄКТНОГО ПІДХОДУ У ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ

1.1. Сутність та принципи проєктного управління у публічному секторі

Управління проєктами є фундаментальним напрямом діяльності, яка стає обов'язковою для будь-якої організації, що прагне досягти конкретних цілей у визначений термін. У відповідності до класичних визначень, проєкт – це частина запланованої діяльності, що має завершитися протягом певного, обмеженого часу і призначена для досягнення конкретної мети [3]. Ключові атрибути проєкту включають його часову обмеженість (ефемерність), унікальність результату та цільову спрямованість.

Управління проєктами (ПМ), у свою чергу, визначається як систематичне застосування процесів, методів, знань, навичок та досвіду для успішного досягнення цілей проєкту [3]. Це передбачає суворий контроль над обсягом робіт, термінами та бюджетом.

Успішне управління, особливо у складній публічній сфері, вимагає балансу між двома основними парадигмами порядку. Традиційне мислення, відоме як геометричний порядок, ідеалізується як нормативний підхід. Він припускає передбачувані взаємозв'язки, де один етап обов'язково і послідовно веде до наступного, що є основою процесно-орієнтованого підходу [3]. Хоча це є невід'ємною складовою ПМ, виняткова залежність від нього може призвести до неефективних результатів, особливо у непередбачуваних умовах.

Натомість, живий порядок мислення визнає, що системи перебувають у стані постійної невизначеності та самопереробки. Це означає, що проєкти відбуваються в динамічних середовищах, і несподівані події слід розглядати як частину їхнього життєвого циклу [3]. Сучасний менеджер публічних проєктів повинен бути готовий поєднувати традиційні, впорядковані методи з новими,

більш гнучкими та адаптивними прийомами для досягнення найкращих результатів [3].

Проекти, особливо в публічному секторі, характеризуються високим рівнем внутрішньої функціональної несумісності [3]. Публічні проекти часто охоплюють численні відомства, органи місцевого самоврядування, приватний сектор та інституції громадянського суспільства. Ця взаємодія створює високий рівень внутрішньої конфліктності та несумісності цілей між різними сторонами.

Через це роль керівника публічного проекту виходить за рамки традиційного управління ресурсами. Керівник має діяти як архітектор співпраці, оскільки проектне управління у публічній сфері спрямоване на розв'язання комплексних суспільних завдань, що вимагають міжсекторальної взаємодії [2]. Якщо менеджери покладаються виключно на геометричний (плановий) підхід, вони ігнорують динамічну соціально-політичну складову, що значно збільшує ймовірність невдачі складних публічних проектів [3].

Ключова особливість застосування ПМ у публічному управлінні полягає у зміні парадигми: фокус зміщується з виконання операційних процесів на досягнення вимірюваних результатів суспільного значення [1]. Успіх публічного проекту визначається не лише дотриманням бюджету та термінів (економічна ефективність), але й соціальним впливом, відповідністю стратегічним цілям та зміцненням легітимності органів влади [1].

Застосування проектного підходу в Україні є розширеним і охоплює кілька форм фінансування та реалізації, що відображає розширення бази фінансування з широким використанням міжнародних фінансів [1]:

1. Публічні інвестиційні проекти.
2. Проекти, що фінансуються міністерствами, відомствами та місцевими органами влади.
3. Проекти державно-приватного партнерства (ДПП).
4. Проекти, подані на фінансування міжнародними організаціями та банками.
5. Партисипативні публічні бюджети [1].

Ця інституціоналізація ПМ впливає на організаційну структуру: в Україні з'явилися проєктні департаменти або Офіси управління проєктами (ОУП/РМО) у місцевих органах влади та міністерствах, включаючи Офіс реформ при Кабінеті Міністрів [1].

Успішна реалізація проєктного підходу у публічній сфері базується на низці фундаментальних принципів, які забезпечують перехід від процесно-орієнтованого до результативно-орієнтованого управління:

- Стратегічна спрямованість. Проєкти та програми мають бути невід'ємно пов'язані та узгоджені зі стратегічними цілями держави, регіону або громади. Це забезпечує цільове та ефективне використання ресурсів [1].

- Прозорість та підзвітність. Проєктний підхід передбачає залучення громадськості до суспільного контролю за державними витратами. Це підвищує рівень демократичної участі та зміцнює довіру до державних органів [1].

- Гнучкість та адаптивність. Менеджери проєктів повинні володіти навичками поєднання традиційних, лінійних (геометричних) та гнучких (адаптивних) прийомів, зважаючи на динаміку та невизначеність зовнішнього середовища [3].

- Інституціоналізація ПМ. Для забезпечення системності та масштабування ПМ необхідно створювати спеціалізовані структури, як-от Офіси управління проєктами, які стандартизують процеси та координують діяльність [1].

Проєктне управління (ПУ) у публічному секторі – це застосування знань, навичок, інструментів та методів до проєктної діяльності з метою задоволення специфічних вимог державної (муніципальної) політики, стратегічного розвитку територіальної громади (ТГ) та потреб суспільства. На відміну від комерційного ПУ, де ключовим критерієм успіху є прибуток та задоволеність клієнта, у публічному секторі ПУ має чітку соціальну та політичну орієнтацію, а його кінцевим результатом є підвищення публічної цінності.

Ключова сутність ПУ у публічному секторі розкривається через такі аспекти:

1. Стратегічна реалізація: ПУ виступає як критично важливий міст між абстрактними стратегічними цілями (наприклад, підвищення енергоефективності міста, покращення якості транспортної інфраструктури) та їхньою практичною реалізацією через конкретні, обмежені в часі та ресурсах ініціативи (проєкти).

2. Управління публічною цінністю: основним критерієм успіху є не фінансова ефективність (хоча вона важлива), а створення та забезпечення публічної цінності – покращення якості життя громадян, прозорості ухвалення рішень, соціальної інклюзії та сталості розвитку.

3. Політична та стейкхолдерна орієнтація: публічні проєкти майже завжди перебувають під пильною увагою широкого кола стейкхолдерів (громадськість, депутати, бізнес, ЗМІ, міжнародні донори). Це вимагає від проєктного менеджера високої компетенції в управлінні комунікаціями, політичним контекстом та очікуваннями.

4. Управління складністю та невизначеністю: проєкти у публічному секторі часто є інноваційними, міжвідомчими (міжфункціональними) і реалізуються в умовах підвищеної політичної та економічної невизначеності (особливо в умовах відбудови). ПУ допомагає структурувати цю складність, надаючи стандартизовані методи управління ризиками та змінами.

Хоча ПУ в обох секторах використовує універсальні методології (PMBOK, PRINCE2, ICB), існує низка принципових відмінностей, які визначають специфіку муніципального управління проєктами (таблиця 1.1).

Таблиця 1.1

Специфіка муніципального управління проєктами

Критерій	Публічний сектор (територіальні громади)	Приватний/комерційний сектор
Кінцева мета	Створення публічної цінності, соціальний ефект, виконання стратегічних/політичних зобов'язань.	Максимізація прибутку (ROI), конкурентна перевага, задоволеність комерційного клієнта.

Джерела фінансування	Бюджетні кошти (місцевий, державний), гранти, міжнародна допомога. Обмежена гнучкість у перерозподілі.	Власний капітал, інвестиції, кредити. Висока гнучкість фінансового маневру.
Стейкхолдери	Надзвичайно широкий та часто конфліктний спектр: депутати, мешканці, громадські організації, ЗМІ, правоохоронні органи, донори.	Власники, акціонери, співробітники, прямі клієнти, постачальники. Більш визначені пріоритети.
Регулювання	Високорегульоване середовище (державні закупівлі, ДБН, ДСТУ, антикорупційне законодавство). Жорсткіші вимоги до документації.	Внутрішні стандарти, ринкове регулювання. Гнучкість у виборі постачальників та методології.
Ризики	Політичні ризики, репутаційні ризики, ризики недофінансування, ризики саботажу.	Ринкові ризики, технологічні ризики, ризики неплатоспроможності клієнта.

Таким чином, для успіху публічних проєктів недостатньо лише технічного володіння інструментами ПУ; критично важливою є здатність керувати інституційним та політичним контекстом.

В умовах еволюції публічного управління, ПУ набуває стратегічної ролі, переходячи від простого інструменту ефективності до ключового механізму реалізації реформ (таблиця 1.2).

Таблиця 1.2

Роль проєктного менеджмент

Парадигма	Ключовий фокус	Роль проєктного менеджменту (ПМ)	Очікуваний результат
Нове державне управління (NPM, до 2000-х)	Ефективність, контроль аутпуту, бізнес-методи.	Інструмент для досягнення експліцитних стандартів та фінансової ефективності.	Підвищення ефективності використання бюджетних коштів.
Нове публічне управління (NPG, 2000-і □ сьогодення)	Партнерство, демократична участь, вирішення комплексних проблем.	Інструмент для стратегічної координації, управління змінами та підвищення спроможності ТГ.	Адаптація до динамічних змін та стійкий регіональний розвиток.

В умовах України та необхідності відбудови, ПУ є рушійною силою для переходу до парадигми Нового публічного управління (NPG), забезпечуючи:

1. Системну реалізацію реформи децентралізації: ПУ надає громадам інструменти для самостійного планування та виконання інвестиційних проєктів,

фінансованих місцевими бюджетами, грантами та міжнародною технічною допомогою.

2. Забезпечення прозорості відбудови: застосування ПУ та його інструментів, таких як єдина інформаційна система управління проєктами (DREAM), гарантує публічний контроль за термінами, бюджетом та якістю проєктів відновлення критичної інфраструктури.

Впровадження ПУ в органах місцевого самоврядування (ОМС) та виконавчої влади повинно базуватися на ключових принципах (таблиця 1.3).

Таблиця 1.3

Принципи проєктного управління у публічному секторі

Принцип	Зміст та необхідність
Принцип прозорості та підзвітності	Усі процеси (від ініціації та вибору підрядників до фінального звітування) мають бути максимально відкритими для громадськості. Це вимагає використання публічних електронних систем управління проєктами (наприклад, ЄІП/DREAM), що забезпечує легітимність рішень.
Принцип стратегічної відповідності	Кожен проєкт повинен мати чіткий зв'язок із пріоритетами, визначеними у Стратегії розвитку ТГ. ПУ забезпечує, що ресурси спрямовуються лише на ті ініціативи, які безпосередньо сприяють досягненню стратегічних цілей.
Принцип міжфункціональної інтеграції	Публічні проєкти рідко належать до компетенції лише одного департаменту. ПУ вимагає створення матричних команд та механізмів горизонтальної співпраці (наприклад, через РМО), щоб інтегрувати експертизу різних підрозділів (фінанси, архітектура, юриспруденція).
Принцип орієнтації на результат та публічну цінність	Пріоритет надається не процесу освоєння коштів, а кінцевому, вимірюваному результату, який створює відчутну користь для громади (наприклад, скорочення часу очікування послуги, підвищення екологічного стандарту).
Принцип адаптивності та управління змінами	У публічному секторі проєкти часто стикаються зі зміною політичної волі, фінансування чи нормативної бази. ПУ має включати інструменти для швидкої оцінки впливу змін та адаптації плану без шкоди для ключових цілей проєкту.

Таким чином, проєктне управління є необхідною управлінською інновацією, яка дозволяє публічним інституціям ефективно та прозоро реалізовувати стратегії розвитку, перетворюючи бюджетні та донорські ресурси на відчутні соціальні та економічні результати.

1.2. Місце проєктного підходу в сучасних моделях державного управління

Еволюція теоретико-методологічних засад державного управління свідчить про докорінну трансформацію підходів до організації публічної влади, де проєктний менеджмент перетворився з допоміжного технічного інструменту на системоутворюючий елемент сучасних управлінських парадигм. Визначення місця проєктного підходу вимагає аналізу переходу від традиційної веберівської бюрократії до моделей «Нового державного управління» (New Public Management – NPM) та «Нового публічного врядування» (New Public Governance – NPG), оскільки кожна з цих моделей по-різному інтерпретує роль, функції та цілі проєктної діяльності.

Традиційна модель державного управління, що домінувала до останньої чверті XX століття, базувалася на принципах ієрархічності, суворой регламентації процедур та знеособленості функцій. У такій системі пріоритет надавався стабільності процесів та неухильному дотриманню нормативних приписів, а не досягненню конкретного, вимірюваного результату. В умовах бюрократичної парадигми проєктний підхід мав обмежене застосування, переважно у військово-промисловому комплексі або масштабному інженерному будівництві, оскільки гнучкість та тимчасовий характер проєктних структур вступали у конфлікт із жорсткою вертикаллю влади та принципом постійності державної служби. Однак, зростання динаміки соціально-економічних процесів та обмеженість бюджетних ресурсів виявили неспроможність бюрократичної моделі ефективно реагувати на виклики сучасності, що зумовило появу концепції New Public Management.

Парадигма New Public Management (NPM), яка виникла як відповідь на кризу ефективності державного сектору, здійснила революцію у сприйнятті управлінських процесів, імплементувавши у діяльність органів влади принципи та методи приватного бізнесу. Саме в рамках NPM проєктний підхід набув статусу ключової управлінської технології. Сутність NPM полягає у зміщенні фокусу з адміністрування процесів на управління результатами (management by

results), де критеріями успіху стають економічна ефективність (efficiency), результативність (effectiveness) та економність (economy). У цьому контексті проєктний менеджмент виступає ідеальним інструментарієм, оскільки дозволяє чітко структурувати діяльність у часових та ресурсних межах, встановити конкретні цілі та ключові показники ефективності (KPI). Проєктний підхід в умовах NPM дозволяє дезінтегрувати громіздкі монолітні структури на мобільні проєктні команди, що підвищує гнучкість системи та дозволяє впроваджувати конкурентні механізми розподілу ресурсів через тендерні та грантові процедури. Таким чином, у моделі NPM проєктний підхід слугує інструментом раціоналізації витрат та забезпечення «контролю аутпуту» – кінцевого продукту діяльності влади.

Подальша еволюція суспільних відносин та ускладнення публічних проблем, таких як сталий розвиток, цифровізація та соціальна інклюзія, призвели до розуміння обмеженості суто ринкових механізмів NPM. Це зумовило формування нової парадигми – New Public Governance (NPG), яка акцентує увагу не на конкуренції, а на співпраці, мережевій взаємодії та спільному створенні публічної цінності (co-creation of public value). У моделі NPG роль проєктного підходу трансформується з інструменту досягнення економічної ефективності на механізм стратегічної координації та управління змінами.

У системі NPG проєкти розглядаються як платформи для діалогу та взаємодії між державою, бізнесом та громадянським суспільством. Проєктний менеджмент у цій моделі набуває рис «м'якого управління», де керівник проєкту виступає не просто адміністратором ресурсів, а фасилітатором, що узгоджує інтереси різнорідних стейкхолдерів. Важливим аспектом є те, що NPG легітимізує участь недержавних акторів у процесах прийняття рішень та надання публічних послуг, і саме проєктна форма організації діяльності (зокрема, через механізми державно-приватного партнерства або громадські ініціативи) забезпечує необхідну організаційну рамку для такої співпраці.

Особливого значення набуває проєктний підхід у контексті європейської інтеграції України та реформи децентралізації. Європейський адміністративний

простір функціонує переважно на засадах NPG, де регіональна політика реалізується через систему програм та проєктів. Здатність органів місцевого самоврядування формувати та управляти проєктним портфелем стає індикатором їхньої інституційної спроможності. Впровадження проєктного підходу дозволяє гармонізувати національні управлінські практики з європейськими стандартами, зокрема у сфері стратегічного планування, моніторингу та оцінки впливу політики.

Отже, у сучасних моделях державного управління проєктний підхід є поліфункціональним феноменом. Якщо в парадигмі NPM він виконує функцію підвищення операційної ефективності та фінансової дисципліни, то в парадигмі NPG він стає інструментом демократизації управління, забезпечення гнучкості інституцій та інтеграції ресурсів різних секторів суспільства для вирішення комплексних проблем розвитку територій. Сучасна система публічного управління в Україні перебуває на етапі синергії цих підходів, використовуючи інструментарій проєктного менеджменту як для оптимізації внутрішніх процесів, так і для побудови ефективної комунікації з громадою та міжнародними партнерами.

Тож, проєктний підхід є не просто набором інструментів, а рушійною силою в еволюції моделей державного управління, забезпечуючи перехід від класичної бюрократії до більш результативних та орієнтованих на партнерство систем.

Традиційна бюрократична модель, орієнтована на ієрархію та стабільність процесів, виявилася неспроможною ефективно реагувати на складні соціально-економічні зміни. У відповідь на це виникла концепція New Public Management (NPM), що ґрунтується на ідеї функціонування урядів за принципами приватного бізнесу [7].

Проєктний менеджмент ідеально відповідав цілям NPM, оскільки він забезпечує механізми для впровадження ключових засад цієї моделі:

- Контроль аутпуту: NPM акцентує увагу на контролі результатів, а не лише внутрішніх процесів. ПМ дозволяє чітко визначити експліцитні стандарти

та цілі [8].

- Орієнтація на ефективність: застосування ПМ сприяє підвищенню ефективності використання бюджетних коштів [1].

- Структурна гнучкість: ПМ дозволяє реалізувати ідею роз'єднання одиниць для більш сфокусованої, тимчасової роботи над конкретними завданнями, що є частиною трансформації державного сектору [8].

З часом модель NPM зіткнулася зі зростаючою складністю публічних проблем. У багатьох розвинутих країнах принципи NPM почали реверсувати через надмірну складність, вимагаючи переходу до NPG [8]. NPG передбачає анти-ієрархічний підхід, орієнтацію на демократичне громадянство, справедливість та управління через мережі партнерства [8].

У парадигмі NPG проєктно-орієнтований підхід набуває нового значення, слугуючи інструментом для:

- Управління змінами та кризове реагування: ПМ забезпечує необхідну гнучкість для швидкого реагування на виклики та адаптації до динамічних змін [2].

- Стратегічна інтеграція: проєктний менеджмент пов'язаний із сучасними інструментами стратегічного планування, що дозволяє посилювати спроможність органів влади до ефективного управління та реалізації сталих регіональних стратегій [2].

- Синхронізація з цифровою ерою: гнучкі форми ПМ є необхідними для приведення публічного сектору у відповідність до вимог цифрової ери, що є критично важливим для подолання обмежень старих, ієрархічних моделей [8].

Проєктний менеджмент не лише покращує внутрішню ефективність, але й є стратегічним механізмом зміцнення легітимності та стійкості державних органів до внутрішніх і зовнішніх загроз [5]. Ефективна імплементація ПМ забезпечує міцний зв'язок між проєктами та стратегічними цілями [1], що є необхідною умовою для інтеграції України до європейського управлінського простору [2].

Фактично, інституціоналізований проєктний менеджмент є функціональною основою для впровадження європейських стандартів, особливо у сфері публічних фінансів та регіональної політики. Це проявляється у вимогах щодо правил звітності, реалізації проєктів та управлінських перевірок, які є обов'язковими, наприклад, при залученні міжнародного фінансування [9]. Таким чином, відсутність системного ПМ стає стратегічною перешкодою для швидкої євроінтеграції та унеможливорює ефективне управління міжнародними публічними інвестиціями [10].

Таблиця 1.4

Місце проєктного підходу у парадигмах публічного управління

Парадигма	Ключовий фокус	Роль проєктного менеджменту (ПМ)	Очікуваний результат
New Public Management (NPM)	Ефективність, контроль аутпуту, бізнес-методи.	Інструмент для досягнення експліцитних стандартів та фінансової ефективності [7].	Підвищення ефективності використання коштів [1].
New Public Governance (NPG)	Партнерство, демократична участь, вирішення комплексних проблем.	Інструмент для стратегічної координації, управління змінами та підвищення спроможності [2].	Адаптація до динамічних змін та стійкий регіональний розвиток [2].

Інституціоналізація проєктного підходу в Україні підтверджується наявністю нормативно-правового підґрунтя, зокрема урядових розпоряджень та постанов Кабінету Міністрів, які регулюють питання управління публічними інвестиціями [10]. Це свідчить про офіційне визнання ПМ як ключового інструменту державної політики.

Важливою складовою є механізми контролю та аудиту. Нормативна база включає чітко прописані правила звітності та управлінських перевірок, що особливо актуально у програмах, які фінансуються міжнародними партнерами [9]. Ці механізми забезпечують підзвітність та відповідність міжнародним вимогам, підвищуючи довіру інвесторів.

Ключову роль в інституціоналізації відіграють Офіси управління проєктами (ОУП/РМО), які створюються як у центральних органах державної влади, так і на місцевому рівні [1]. Ці структури відповідають за забезпечення системності, стандартизацію процесів ПМ та координацію проєктів, слугуючи центрами компетентності [6].

1.3. Проєктне управління як інструмент підвищення ефективності місцевого розвитку

Реформа децентралізації в Україні створила критичну необхідність впровадження проєктного управління на місцевому рівні. Децентралізація посилила відповідальність територіальних громад (ТГ) та органів місцевого самоврядування (ОМС) за власний розвиток, включаючи пошук фінансових джерел, моніторинг та контроль за цільовим використанням коштів [1]. ПМ надає методологічну базу для ефективної реалізації цієї відповідальності.

Завдяки проєктному підходу ТГ отримують можливість:

1. Стратегічно концентрувати зусилля. ПМ дозволяє ОМС сконцентрувати ресурси на вирішенні найгостріших проблем, забезпечуючи узгодженість локальних проєктів із загальною стратегією розвитку громади [5].
2. Зміцнювати легітимність. Ефективна проєктна діяльність підвищує якість послуг, що, у свою чергу, зміцнює легітимність державних органів, їхню стійкість до загроз та встановлює стійкий партнерський діалог із громадами та інституціями громадянського суспільства [5].

Для перетворення теоретичних засад ПМ на практичні результати місцевого розвитку необхідна інтеграція системних механізмів:

- Системне планування та узгодження ресурсів. ОМС повинні чітко визначити довгострокові (10 років) та короткострокові (2-3 роки) цілі, проаналізувати поточну діяльність і переконатися, що пріоритетні напрямки відповідають стратегії розвитку міста та наявним ресурсам (фінансовим, людським, часовим) [6].
- Мобілізація ресурсів. Проєктний підхід є ключовим для залучення

зовнішніх ресурсів, включаючи міжнародні гранти та інвестиції. Громади потребують фахових знань про те, «що таке «правильний» проєкт» і як підготувати конкурентну проєктну пропозицію для мобілізації громади та залучення фінансування [11].

- Залучення громадськості (партисипація). Використання партисипативних публічних бюджетів як форми проєкту дозволяє залучити мешканців до процесу прийняття рішень, підвищуючи прозорість та соціальну цінність результатів [1].

- Організаційна структура та кадри. Успіх залежить від чіткого прописування повноважень кожного учасника проєкту та забезпечення можливості професійного зростання в межах компетенції, що є передумовою успіху [6].

Незважаючи на теоретичні переваги, практичне впровадження ПМ на рівні територіальних громад стикається із серйозними викликами інституційної спроможності:

- Інституційна незрілість та опір змінам. Однією з головних слабкостей є недостатня увага ОМС до проєктного підходу як стратегічного інструменту розвитку [12]. Персонал часто демонструє опір, віддаючи перевагу поточним, рутинним завданням перед проєктною діяльністю, особливо коли результат останньої не гарантований [12].

- Кадровий дефіцит та відсутність координації. Існує гостра проблема браку навичок проєктних менеджерів та команд [1]. Крім того, на місцевому рівні часто відсутня координуюча особа чи структура, яка могла б об'єднати різні підрозділи ОМС для спільної роботи [12]. Це свідчить про необхідність поліпшення підготовки кадрів у сфері командної роботи [1].

- Недостатнє визнання та демотивація. Відсутність належного публічного визнання та заохочення проєктної роботи демотивує персонал, посилюючи інерцію та небажання докладати додаткових зусиль для реалізації складних проєктів [12].

Проблема відомчої роз'єднаності, або інституційної атомізації, є однією з найсерйозніших перешкод для ефективної реалізації ПМ у ТГ. Дані свідчать про нездатність ОМС самостійно об'єднатися, а також про відсутність механізму, який би «зібрав усіх» [12]. Оскільки проєктна діяльність за своєю суттю є міжфункціональною та вимагає співпраці [3], відсутність навичок командної роботи та координатора неминує призводити до саботажу та зриву проєктів.

Таблиця 1.5

Переваги та ключові виклики застосування ПМ у сфері місцевого розвитку

Категорія	Ключові переваги	Головні виклики (слабкі сторони)
Стратегічні	Узгодження дій із загальною стратегією ТГ [6]. Забезпечення сталого розвитку та подолання диспропорцій [2].	Недостатня увага ОМС до ПМ як стратегічного інструменту [12].
Ресурсні	Залучення міжнародних фінансів; мобілізація громади; підвищення ефективності використання коштів [1].	Брак навичок розробки конкурентних проєктних пропозицій [11].
Інституційні	Зміцнення легітимності та стійкості; інституціоналізація ОУП [5].	Опір персоналу, пріоритет поточних завдань над проєктною діяльністю [12].
Кадрові/операційні	Командна робота, чітке прописування повноважень [6].	Брак навичок проєктних менеджерів, необхідність удосконалення моніторингу та оцінки ризиків [1].

Таким чином, успішна інституціоналізація ПМ у ТГ залежить від створення механізмів горизонтальної координації. Офіси управління проєктами (РМО) мають функціонувати не як додаткові, тимчасові відділи, а як обов'язкові центри консолідації зусиль. Це ключовий елемент управління змінами в ОМС, що дозволяє подолати інерцію та відомчу роз'єднаність. Напрями удосконалення також включають підвищення якості моніторингу, контролю та оцінки ризиків, а також покращення комунікації між органами влади та громадськістю [1].

Теоретичне обґрунтування ролі проєктного менеджменту (ПМ) у сучасних моделях державного управління набуває практичної значущості через аналіз успішних кейсів його інституціоналізації та застосування на місцевому рівні. ПМ виступає критичним інструментом для прискорення відбудови, забезпечення прозорості та ефективного залучення інвестиційних ресурсів, які є необхідними для сталого розвитку територіальних громад (ТГ).

Успішна реалізація публічних проєктів у ТГ залежить від трьох ключових чинників, які можуть бути забезпечені виключно через системне впровадження ПМ: прозорість (Accountability), швидкість (Velocity) та масштабування (Scaling). Нижче наведено приклади (репрезентативні моделі), які ілюструють ці аспекти (таблиця 1.6).

Таблиця 1.6

Успішна реалізація публічних проєктів у ТГ

Кейс	Ключовий виклик	Інструменти ПМ	Результат та підвищення ефективності
1. «Smart відбудова» інфраструктури (Кейс відновлення критичної інфраструктури)	Необхідність швидкої, прозорої та підзвітної відбудови соціальної інфраструктури (школи, лікарні), пошкодженої військовими діями.	1. Створення Матричного офісу управління проєктами (РМО) на базі відділу капітального будівництва. 2. Обов'язкове використання єдиної електронної системи управління (наприклад, ЄІП/DREAM). 3. Впровадження методології Fast-Track (паралельне виконання фаз проєкту).	Скорочення термінів введення об'єктів в експлуатацію на 25-30% порівняно з традиційними методами. Прозорість забезпечила залучення міжнародних донорів (запобігання корупційним ризикам).
2. Проєкт «Електронна громада» (Кейс цифровізації послуг)	Низька якість та надмірна бюрократизованість адміністративних послуг, відсутність міжвідомчої взаємодії.	1. Використання Agile/Scrum методологій для розробки та впровадження електронних сервісів. 2. Чітке визначення обсягу робіт (Score) та пріоритизація функціоналу на основі потреб користувачів	Зменшення часу очікування адміністративної послуги на 40%. Підвищення задоволеності громадян (Public Value). Економія операційних витрат завдяки відмові від

		(громадян). 3. Створення міжфункціональної проєктної команди (ЦНАП, IT-фахівці, юристи).	паперового документообігу.
3. Залучення міжнародних грантів (Кейс стратегічного фінансування)	Складнощі із залученням міжнародного фінансування через невідповідність поданих заявок вимогам донорських організацій (ЄС, GIZ, Світовий банк).	1. Створення Центру грантового та проєктного менеджменту як частини РМО, що займається підготовкою заявок, фінансовим плануванням та звітуванням. 2. Жорстке вирівнювання (Alignment) цілей проєктних заявок із затвердженою Стратегією розвитку ТГ. 3. Впровадження стандартів PRINCE2/PMBOK для забезпечення повної відповідності міжнародним вимогам до управління проєктами.	Збільшення обсягу залучених інвестицій на 50% протягом року. Формування стійкої репутації надійного партнера серед міжнародних фінансових інституцій.

Аналіз наведених кейсів дозволяє сформулювати низку стратегічних висновків щодо ролі ПМ у підвищенні ефективності місцевого розвитку:

1. Проєктне управління як запорука довіри донорів: в умовах масштабної відбудови та високих корупційних ризиків, здатність ТГ застосовувати міжнародно визнані стандарти ПМ (як-от фіксація усіх змін в електронних системах) є єдиним надійним механізмом демонстрації прозорості та підзвітності. Це безпосередньо впливає на рішення міжнародних фінансових інституцій (МФІ) та донорів про надання коштів.

2. ПМ інтегрує стратегію та виконання: ефективність місцевого розвитку визначається не лише наявністю Стратегії, а й здатністю перетворити її на реальні дії. ПМ забезпечує «каскадування» стратегічних цілей у конкретні проєкти, а Офіси управління проєктами (РМО) виконують функцію фільтра,

запобігаючи реалізації ініціатив, які не відповідають стратегічному пріоритету (принцип Alignment).

3. Адаптивність через ПМ: Використання гнучких (Agile) підходів у нетрадиційних для публічного сектору сферах (наприклад, цифровізація) дозволяє місцевій владі швидко адаптуватися до мінливих потреб громадян та технологічних інновацій, що є проявом моделі New Public Governance.

Таким чином, впровадження проєктного управління на рівні територіальних громад є не просто бажаним, а стратегічно необхідним кроком, що трансформує місцеве самоврядування з адміністративного апарату на ефективного та підзвітного менеджера розвитку території.

Висновки до розділу 1

Теоретичні засади проєктного підходу свідчать про його критичну важливість для модернізації державного управління в Україні. Проєктний менеджмент у публічному секторі має розглядатися як гібридна система, що вимагає постійного балансування між впорядкованим (геометричним) підходом, необхідним для управління ресурсами та процесами, та адаптивним (живим) підходом, життєво важливим для навігації у складному соціально-політичному середовищі та досягнення суспільної цінності.

ПМ став невід'ємною частиною еволюції управлінських парадигм. Він забезпечив механізми підвищення ефективності, характерні для New Public Management, а також виступає ключовим механізмом партнерства, стійкості та управління змінами, що є основою для NPG. При цьому, з точки зору національних інтересів, інституціоналізований проєктний менеджмент є стратегічною передумовою для успішної інтеграції до європейських структур та ефективного управління міжнародними фондами.

На рівні територіальних громад проєктне управління є стратегічною необхідністю, що виникла внаслідок реформи децентралізації. Воно дозволяє мобілізувати ресурси, підвищити легітимність влади та забезпечити цільову спрямованість місцевого розвитку. Однак головним бар'єром для реалізації цих

теоретичних переваг є не відсутність нормативної бази, а інституційна інерція та брак кадрової спроможності. Особливо гостро стоїть проблема подолання відомчої роз'єднаності та створення ефективних Офісів управління проєктами, які мають виконувати роль центрів горизонтальної координації.

РОЗДІЛ 2

ІНСТИТУЦІЙНА СТРУКТУРА ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОЄКТНОГО ПІДХОДУ В ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ МІСТА КИЄВА

2.1. Нормативно-правова база проєктного управління у Києві

Нормативно-правова база проєктного управління у м. Києві має багаторівневий характер, формуючись насамперед національним законодавством, яке встановлює імперативні вимоги до всіх органів виконавчої влади, включно з Київською міською державною адміністрацією (КМДА). Ключовим актом у цій ієрархії, що визначає сучасні підходи до управління фінансуванням, є Постанова Кабінету Міністрів України (КМУ) від 28 лютого 2025 р. №527 «Деякі питання управління публічними інвестиціями» [19].

Ця Постанова слугує фундаментальною нормативною вимогою для регулювання фінансування, моніторингу та загального управління проєктами, що використовують публічні кошти. Оскільки акт був прийнятий у 2025 році, він свідчить про нещодавнє або заплановане суттєве оновлення національної регуляторної бази у сфері публічних інвестицій [19]. Така динаміка регулювання накладає на КМДА юридичний обов'язок провести негайну ревізію та адаптацію всіх власних внутрішніх інструкцій, розпоряджень та положень, які стосуються бюджетного фінансування та проєктного циклу, для забезпечення повного комплаєнсу. Успішна інтеграція цих національних вимог є критичною для запобігання статутному міграційному ризику, де проєкти, розпочаті за попередніми нормами, можуть виявитися невідповідними новим державним стандартам звітності та пріоритезації.

Окрім Постанови КМУ, загальна законодавча рамка ПУ в Києві формується також законами про місцеве самоврядування, публічні закупівлі та бюджетний кодекс, які опосередковано створюють юридичне поле, в якому функціонують муніципальні проєкти. Всі внутрішні проєктні політики КМДА повинні бути підпорядковані цим вищим актам юридичної сили.

На рівні методології та технічних вимог регуляторна база включає обов'язкові національні стандарти (ДСТУ), які імплементують міжнародні практики. Існує чіткий розкол між стандартами, що регулюють процес управління, та тими, що регулюють формат документації.

Методологічним стрижнем є ДСТУ ISO 21502:2025 «Керування проєктами, програмами та портфелями. Настанова щодо керування проєктами» [20]. Хоча цей документ визначений як «настанова», його прийняття як національного стандарту робить його обов'язковим для використання як офіційної методологічної основи у публічному секторі [20]. Його основний функціонал полягає у забезпеченні єдиного підходу до визначення процесів, термінології та ролей. Це критично важливо для стандартизації роботи Проєктного Офісу (РМО) КМДА та для підвищення кваліфікації персоналу.

Натомість, у сфері капітальних інвестицій та будівництва діють жорсткі, обов'язкові технічні стандарти, такі як ДСТУ 9243.4:2023 «Система проєктної документації для будівництва. Основні вимоги до проєктної документації» [22].⁴ Цей стандарт, прийнятий наказом від 03.07.2023 № 175, встановлює не гнучкі рекомендації, а чіткі вимоги до оформлення документації. Недотримання цих вимог є прямим юридичним ризиком для КМДА, оскільки це може стати підставою для відмови у проведенні державної експертизи або введенні об'єктів в експлуатацію [22].

Це створює регуляторний дисбаланс, де успішне управління проєктом відповідно до гнучкої методології ISO 21502 може бути нівельоване через невідповідність кінцевої документації жорстким мандатам ДСТУ 9243.4:2023. Отже, правова база КМДА повинна містити внутрішній регулятивний міст □ детальні процедурні настанови, які забезпечують перетворення результатів, отриманих в рамках стандартизованого управління (ISO), у формат жорсткої технічної документації (ДСТУ Будівництва) для комплаєнсу та дозволів. Цей внутрішній процес повинен бути чітко закріплений у відповідних департаментах (наприклад, Департамент будівництва) [23].

**Ієрархія та сфера застосування ключових нормативних актів ПУ у
Києві**

Рівень регулювання	Нормативний акт / стандарт	Сфера регулювання	Ключовий вплив на КМДА	Джерело
Національний Закон (КМУ)	Постанова КМУ № 527 (2025)	Управління публічними інвестиціями	Обов'язкова пріоритезація та фінансовий контроль проєктів	[19]
Національний Стандарт (методологія)	ДСТУ ISO 21502:2025	Керування проєктами, програмами, портфелями	Стандартизація внутрішніх РМО процесів та термінології	[20]
Національний Стандарт (технічний)	ДСТУ 9243.4:2023	Проектна документація для будівництва	Обов'язкові технічні вимоги для будівельних департаментів	[22]
Муніципальний (Governance)	Розпорядження КМДА №587 (2020)	Порядок роботи з законодавчими актами та розробка політики	Внутрішня процедура ініціації та погодження проєктів/ініціатив	[24]

На муніципальному рівні регулювання проєктної діяльності здійснюється через Розпорядження виконавчого органу Київської міської ради (КМДА), які встановлюють внутрішній адміністративний та процедурний порядок. Ключовим актом, що регулює процеси програмування діяльності та розробки політики, є Розпорядження №587 від 09.04.2020 р. [24].

Цей документ детально регулює порядок роботи структурних підрозділів КМДА з підготовки пропозицій до планів законопроєктних робіт та актів Кабінету Міністрів та інших центральних органів влади. Розпорядження №587 встановлює формальні правила для ініціації стратегічних проєктів, які вимагають змін у національному чи регіональному законодавстві, забезпечуючи, щоб ця діяльність була структурованою та відповідала загальнодержавним пріоритетам [24].

Важливо, що Розпорядження №587 також формально закріплює використання цифрових інструментів. Пропозиції до планів робіт мають направлятися у інформаційно-телекомунікаційній системі «Єдиний

інформаційний простір територіальної громади міста Києва» [24]. Це легалізує електронний робочий процес, що є критичною основою для аудитоспроможності та прозорості на рівні документообігу.

В умовах воєнного стану процедурний центр прийняття рішень перемістився. Діяльність Київської міської військової адміністрації (КМВА) вимагає, щоб проекти розпоряджень передавалися на підпис Начальнику КМВА [25]. Це вказує на зміну повноважень та необхідність тимчасового регулювання, що чітко визначає, як саме КМВА затверджує проєктні документи, інвестиційні рішення та бюджетні зміни. Успіх ПУ залежить від того, наскільки внутрішні РМ-процеси КМДА адаптовані до цього формального, легалізованого та аудитованого цифрового шляху, особливо в умовах суворого контролю з боку КМВА.

Деталізація управління проєктами здійснюється через внутрішні інструкції та положення, що регламентують функції конкретних виконавців. Вони визначають обов'язки керівників проєктів (КПР). Згідно з цими внутрішніми актами, КПР несуть відповідальність за повний життєвий цикл проєкту, включаючи планування, презентацію, управління, виконання, моніторинг якості, а також формальне закриття, що вимагає отримання схвалення клієнтів та здачі проєкту [24].

Хоча КМДА може використовувати різноманітні інструменти управління проєктами, включно з комерційними системами (такими як Trello, Asana, Favro, Basecamp) [26], внутрішні розпорядчі акти повинні чітко регламентувати процедури інтеграції даних. Зокрема, має бути визначено, як інформація, що генерується в цих гнучких інструментах, переходить у формальні системи звітності, такі як Єдиний інформаційний простір (ЄІП) та національна екосистема DREAM, що є обов'язковим для публічної підзвітності.

Проєктне управління в КМДА характеризується децентралізованою відповідальністю, де кожен профільний департамент функціонує як власник окремого портфеля проєктів. Це вимагає чіткого регулювання взаємодії. Ключові департаменти, що мають значні проєктні масиви, включають:

1. Департамент економіки та інвестицій: відповідає за стратегічне планування, формування переліку інвестиційних проєктів та залучення зовнішнього фінансування [27].

2. Департамент інформаційно-комунікаційних технологій (ДІКТ): управляє портфелем цифрової трансформації, ініціативами відкритих даних та впровадженням інноваційних технологій, таких як Штучний Інтелект [30].

3. Департамент будівництва та житлового забезпечення: керує інфраструктурними та капітальними проєктами, підлягаючи жорсткій технічній стандартизації [22].

Для ефективного функціонування, особливо у міжгалузевих проєктах (наприклад, будівництво об'єкта, що вимагає впровадження ІТ-рішень), муніципальні розпорядження мають чітко визначати матрицю відповідальності (RACI). Це гарантує, що ресурси, повноваження та юридична відповідальність за результати проєкту розподілені між залученими департаментами відповідно до їхніх функціональних мандатів [23].

Таблиця 2.2

Інституційно-функціональне картування проєктних обов'язків

КМДА

Структурний підрозділ КМДА	Основна проєктна роль	Регулюючий внутрішній акт (ймовірно)	Ключові цифрові інструменти	Джерело
Департамент економіки та інвестицій	Стратегічне планування, інвестиції, МФО	Положення про Департамент, Інвестиційні розпорядження	Реєстр Інвестиційних Проєктів, IFIs Portal	[27]
Департамент інформаційно-комунікаційних технологій (ДІКТ)	Цифрова трансформація, Open Data, AI	Накази ДІКТ, Регламенти використання ІКТ	Kyiv Digital, Відкриті Дані, ЄПІ	[23]
Департамент будівництва та житлового забезпечення	Капітальне будівництво, житлове забезпечення	Розпорядження щодо будівництва, ДСТУ 9243.4:2023	DREAM (для інфраструктури)	[22]
Проєктний офіс (РМО)	Методологічна підтримка, гранти, спроможність	Положення про РМО (визначає структуру)	Trello/Asana (внутрішнє використання), грантові системи	[26]

Проектний Офіс (РМО) у структурі КМДА відіграє стратегічну роль, яка виходить за рамки простої внутрішньої методологічної стандартизації. Його мандат охоплює стимулювання місцевого економічного розвитку, підвищення спроможності громад, а також залучення позабюджетного фінансування та супровід грантових заявок.¹⁴

Особливістю київського РМО є його фокус на підтримці зовнішніх суб'єктів, таких як громадські організації та місцеві ініціативи. Сюди належить допомога у реалізації проєктів, спрямованих на створення безпечних освітніх просторів, відновлення культурних закладів, розбудову ветеранських хабів та інтеграцію ветеранів [32]. Цей розширений мандат означає, що РМО фактично виступає як регуляторний інструмент для зовнішньої спільноти.

Діяльність РМО має бути формально закріплена спеціальним Положенням, затвердженим Розпорядженням КМДА/КМБА. Таке Положення має надати РМО повноваження стандартизувати внутрішню методологію (використовуючи, наприклад, ДСТУ ISO 21502:2025 [21]) та контролювати якість проєктів. З огляду на роботу РМО із зовнішніми грантами, його нормативна база також повинна включати стандартизовані шаблони для Меморандумів про взаєморозуміння (MoU) або грантових угод. Ці документи повинні юридично визначати параметри успіху проєкту, метрики моніторингу та вимоги до фінансової звітності для зовнішніх партнерів, забезпечуючи підзвітність, не вдаючись до прямого адміністративного контролю [32].

Внутрішня регулятивна база КМДА демонструє прагнення до методологічної гнучкості, особливо у сфері ІТ та цифрової трансформації. Хоча традиційні моделі (Waterfall) залишаються поширеними і дозволяють успішну реалізацію лише приблизно у 50% випадків, гнучкі методології (Agile, Scrum, Kanban, XP, Lean, Six Sigma) перевищують цей показник (понад 60% успіху) [33].

Гнучкі підходи, які передбачають короткі спринти, відсутність формалізації функцій та швидке реагування на зміни, добре зарекомендували себе при роботі в умовах високої невизначеності [33]. Департамент інформаційно-комунікаційних технологій (ДІКТ) повинен розробити спеціальні

нормативні акти, які дозволяють використання цих методів у проєктах з розвитку нових цифрових сервісів та ІІІ.

Проте, враховуючи необхідність публічної підзвітності, ці акти мають забезпечувати чіткий «мапінг» гнучких етапів (спринтів) на формальні етапи публічної звітності, визначені національним (DREAM) та муніципальним законодавством. Це дозволяє команді ДІКТ зберігати гнучкість виконання, одночасно забезпечуючи відповідність формальним вимогам фінансового контролю та публічного моніторингу.

Найважливішою подією у сфері регулювання публічних інвестицій на національному та місцевому рівнях є законодавче закріплення екосистеми DREAM (Digital Reconstruction Ecosystem) [31]. DREAM є єдиною державною платформою для обліку, моніторингу та оцінки проєктів, які реалізуються із залученням публічних коштів, особливо у контексті відновлення [34].

Рішення Парламенту про використання DREAM як єдиної платформи встановлює законодавчий імператив для КМДА. Усі інвестиційні проєкти, що реалізуються в Києві, мають бути внесені та постійно оновлюватися в DREAM, забезпечуючи прозорість та підзвітність використання коштів перед міжнародними партнерами та громадськістю [34].

Ця інтеграція переводить проєктне управління КМДА з системи внутрішньої електронної звітності у єдину, централізовану, публічну систему. КМДА повинна мати внутрішні інструкції, які не лише забезпечують технічну інтеграцію даних з внутрішньої системи (ЄІП) у DREAM, але й юридично визнають протоколи DREAM як основний формат звітності щодо статусу реалізації проєкту. Це вимагає уніфікації методології планування проєктів, що здійснюється спільно з Міністерством розвитку громад та територій та Проєктним офісом DREAM [34].

На рівні міста Київ, Департамент економіки та інвестицій КМДА підтримує публічний перелік інвестиційних проєктів [27]. Існування цього переліку передбачає наявність окремого внутрішнього регулюючого акта КМДА (розпорядження), що визначає правила його функціонування.

Цей акт має регламентувати:

1. Критерії включення та виключення: які проєкти (наприклад, нерухомість, освіта, медицина, енергетика, транспорт) можуть бути внесені до реєстру [27].

2. Процедура оновлення: як часто і в якому форматі Департамент економіки зобов'язаний оновлювати статус проєктів, таких як будівництво реабілітаційного центру чи облаштування парків [27].

3. Відповідальність за прозорість: забезпечення того, що інформація у реєстрі є достовірною та актуальною для потенційних інвесторів та громадськості.

Київська міська влада активно розвиває систему відкритих даних, що має пряме відношення до прозорості проєктної діяльності. Система відкритих даних забезпечує їх доступність для аналітики, інтеграції в міські сервіси та створення нових цифрових рішень [29].

Ключову роль тут відіграє ДІКТ. Його внутрішня нормативна база (накази) повинна визначити обов'язковість відкриття проєктно-релевантних наборів даних. Це включає, наприклад, інформацію про статус реалізації інфраструктурних проєктів, їх фінансування та географічне розташування. Приклади успішного використання цих даних (як незалежний онлайн-проєкт «ЄЯрмарок» □ інтерактивна мапа фермерських ярмарків) підтверджують важливість легалізації та стандартизації процесу оприлюднення [29].

Крім того, Портал послуг (Kyiv Digital) є центральною платформою для зручного доступу мешканців до міських сервісів та інформації про проєкти міста, такі як Kyiv Sport [35]. Правове поле КМДА має регламентувати процедуру та відповідальність за якісне і своєчасне оприлюднення інформації про проєкти на цьому порталі, забезпечуючи інтеграцію даних з внутрішніх систем.

Проєкти Громадського бюджету (ГБ) функціонують в рамках окремого регуляторного циклу, визначеного спеціальним Положенням про Громадський бюджет міста Києва. Цей механізм має унікальну юридичну складність, оскільки

передбачає пряму участь громадськості у визначенні пріоритетів та виконанні робіт, часто з розподіленням фінансування на декілька років.

Нормативна вимога до управління проєктами ГБ зосереджена на прозорості виконання та оперативному звітуванні. КМДА зобов'язана готувати та публікувати оперативні щоквартальні звіти про стан реалізації проєктів-переможців за спеціальною формою ГБ/КМДА [36]. Цей процес вимагає від структурних підрозділів високої дисципліни звітності, оскільки він забезпечує соціальну підзвітність та демократичний контроль над використанням бюджетних коштів, виділених на цілі [36]. Внутрішні регламенти повинні вирішувати питання юридичної відповідальності департаментів у разі невиконання або затримки проєктів, затверджених волею громади.

Проєкти, які Київ реалізує із залученням коштів Міжнародних Фінансових Організацій (МФО), функціонують у режимі подвійного регулювання. Вони підпадають під дію як українського законодавства, так і умов, визначених кредитними чи грантовими угодами з МФО (наприклад, Світовий банк, ЄБРР).

Усі такі проєкти повинні бути зареєстровані на національному Порталі реєстру проєктів МФО (IFIs projects), який є офіційним державним порталом для оприлюднення інформації про соціально-економічні проєкти з міжнародним фінансуванням [30]. Нормативна база КМДА має містити чіткі інструкції для відповідальних виконавців (бенефіціарів) щодо:

1. Реєстрації проєктів та постійного оновлення їхнього статусу на Порталі IFIs [30].

2. Узгодження місцевих норм, зокрема щодо процедур закупівель, з вимогами МФО, які часто є більш жорсткими та обов'язковими, ніж національні.

У сфері цифрової трансформації Київ виступає як прогресивний суб'єкт, ініціюючи нове регулювання. Започаткований громадською організацією «Смарт Сіті Хаб» за підтримки КМДА проєкт «AI for Kyiv» [28] має на меті дослідити прозорість та підзвітність автоматизованого прийняття рішень (АПР) в адміністративних службах.

Цей проєкт, фінансований грантом Luminate, ініціює публічний дискурс щодо етики та доцільності використання штучного інтелекту (ШІ) в міській цифровій інфраструктурі [28]. Успішне завершення цього проєкту має призвести до прийняття нового внутрішнього Регламенту або Розпорядження КМДА, що визначатиме юридичні та етичні рамки для:

- Принципів використання ШІ у сфері міського управління (наприклад, у Департаменті інформаційно-комунікаційних технологій).
- Захисту цифрових прав мешканців, зокрема прозорості алгоритмів, що використовуються для АПР.
- Механізмів аудиту алгоритмічних рішень, що є необхідним кроком до побудови інклюзивного та справедливого діалогу між владою та громадою [28].

Таблиця 2.3

Порівняльний аналіз регулювання підзвітності спеціалізованих проєктів

Тип проєкту	Первинний регулюючий документ	Основна система звітності/моніторингу	Частота та характер звітності	Пріоритет регулювання	Джерело
Публічні інвестиції (національні)	Постанова КМУ № 527 (2025)	Екосистема DREAM	Наскрізний моніторинг, публічна прозорість	Фінансова доброчесність, відновлення	[19]
Громадський бюджет (соціальні)	Положення про громадський бюджет	Звіти за формою ГБ/КМДА	Оперативна (щоквартальна/щомісячна)	Соціальна підзвітність, демократичний контроль	[36]
Проєкти МФО (міжнародні)	Кредитні/грантові угоди + IFIs Portal	Портал реєстру проєктів МФО	Звітність за вимогами кредитора, публікація даних	Міжнародна фінансова дисципліна	[30]
ІТ та AI (цифровізація)	Розпорядження ДІКТ	Kyiv Digital, Open Data	Звіти про відкриті дані, прозорість алгоритмів	Цифрова етика, якість послуг	[28]

Нормативно-правова база проєктного управління у Києві є складною системою, що поєднує жорсткі імперативи національного рівня з

прогресивними, гнучкими муніципальними ініціативами. Вона жорстко контролюється у сферах публічних інвестицій (Постанова КМУ № 527 [19], DREAM [34]) та капітального будівництва (ДСТУ 9243.4:2023 [22]), водночас демонструючи високу гнучкість у цифрових технологіях (AI, Open Data [28]) та взаємодії з громадою (Громадський бюджет [36], РМО [32]).

Ключовий виклик для КМДА полягає у забезпеченні функціональної інтеграції між цими різними регуляторними режимами та уникненні процедурних конфліктів. Визначена необхідність адаптації до постійно оновлюваного національного законодавства, що підтверджується недавнім актом КМУ від 2025 року [19], вимагає постійної функції моніторингу комплаєнсу в юридичних та фінансових відділах КМДА.

На основі аналізу існуючої бази рекомендується здійснити такі кроки для зміцнення регуляторного середовища:

1. Юридичне закріплення інтеграції з DREAM.

Необхідно терміново ухвалити юридично обов'язковий внутрішній регламент (затверджений Розпорядженням КМБА/КМДА), який забезпечить безшовну інтеграцію всіх інвестиційних проєктів КМДА в національну екосистему DREAM. Цей Регламент має чітко встановити процедури звітності та оновлення даних, забезпечуючи повний комплаєнс із Постановою КМУ № 527 (2025 р.) та іншими актами, що регулюють публічні інвестиції [19].

2. Формалізація повноважень Проєктного Офісу.

Слід ухвалити оновлене Положення про Проєктний Офіс (РМО), що формально закріпить його повноваження не лише щодо внутрішньої методологічної стандартизації (на основі ДСТУ ISO 21502:2025 [21]), але й його розширену регулятивну роль у сфері підтримки та моніторингу зовнішніх проєктів (грантових і громадських) [32]. Додатково, це Положення може включати вимогу щодо обов'язкової сертифікації керівників проєктів КМДА, відповідальних за проєкти з високим фінансовим або стратегічним ризиком.

3. Розробка методичних вказівок для ІТ-проєктів.

З огляду на використання гнучких методологій (Agile, Scrum) у Департаменті ІКТ [33], необхідно розробити детальні методичні вказівки. Ці вказівки повинні чітко встановлювати правила конвертації результатів гнучких спринтів у формальну, юридично значиму звітну документацію. Це забезпечить прозорість виконання, необхідну для фінансового контролю та публічної підзвітності, не обмежуючи при цьому інноваційну швидкість та гнучкість, необхідну для цифрових проєктів [28].

Отже, аналіз демонструє, що нормативно-правова база проєктного управління у Києві є не просто набором актів, а живою системою, що активно реагує на національні вимоги та інноваційні виклики. Формалізація електронного документообігу (Розпорядження №587 [24]) та обов'язкове використання національних цифрових платформ (DREAM [34]) підвищує рівень аудитоспроможності та фінансової доброчесності. Проте, критичною умовою для підвищення ефективності є синхронізація високотехнічних стандартів (ДСТУ 9243.4:2023) із загальнометодологічними настановами (ДСТУ ISO 21502:2025), а також забезпечення прозорих правил гри для зовнішніх суб'єктів, що фінансуються містом чи міжнародними організаціями.

2.2. Органи управління, відповідальні за розробку та реалізацію проєктів у громаді м.Києва

Інституційне забезпечення проєктного управління у системі стратегічного розвитку територіальної громади міста Києва є складним, багатовекторним процесом, що обумовлено як масштабністю столиці, так і її унікальним правовим статусом, який поєднує функції місцевого самоврядування та державної влади. Ефективна реалізація Стратегії розвитку Києва та міських цільових програм критично залежить від чіткості повноважень, функціональної інтеграції та зрілості ключових органів управління, відповідальних за ініціацію, планування, виконання та моніторинг проєктів.

На вищому, стратегічному та політичному рівні управління проєктами, знаходиться Київська міська рада. Її роль є фундаментальною, оскільки вона

виконує функцію політичного санкціонування та портфельного авторизатора. Саме Рада затверджує Стратегію розвитку міста Києва та Програми соціально-економічного розвитку, які формують основу для міського проєктного портфеля. Без затвердження та виділення бюджетних асигнувань з боку Ради, жоден стратегічний проєкт, чи то будівництво інфраструктурного об'єкта, чи впровадження соціальної ініціативи, не може бути розпочатий. Таким чином, Рада виступає головним спонсором та ключовим стейкхолдером-замовником, визначаючи пріоритети, що часто є результатом політичного консенсусу, а не виключно економічної доцільності, що вносить елемент політичної динаміки та ризиків у процес управління проєктами.

Ключовим виконавчим та адміністративним органом є Київська міська державна адміністрація (КМДА), яка відповідає за перетворення стратегічних рішень Ради у практичну дію. У межах КМДА функціональне забезпечення проєктного управління є фрагментованим та розподіленим між численними структурними підрозділами:

1. Департамент економіки та інвестицій КМДА. Цей Департамент є де-факто координатором стратегічної та інвестиційної діяльності. На нього покладено функції координації розробки стратегії та міських цільових програм, а також залучення інвестицій, що часто вимагає оформлення інвестиційних пропозицій у формат проєктів. У його структурі відбувається консолідація інформації про хід виконання стратегічних завдань, що робить його ключовим елементом моніторингу портфеля проєктів. Однак, його роль найчастіше обмежується лише методологічною підтримкою та звітністю, а не прямим контролем ресурсів чи повноваженнями для примусового впровадження єдиних проєктних стандартів. Таким чином, він функціонує як квазі-Офіс управління проєктами (РМО), не маючи повноцінного статусу та необхідної владної вертикалі.

2. Галузеві департаменти КМДА (Департамент транспорту та інфраструктури, Департамент будівництва та житлового забезпечення, Департамент соціальної політики тощо). Ці органи є безпосередніми Project

Owners та Project Managers. Саме вони несуть операційну відповідальність за планування, виконання, бюджетування та досягнення результатів конкретних проєктів у своїй сфері компетенції. Кожен Департамент, як правило, функціонує в межах власної внутрішньої культури управління, що призводить до відсутності уніфікованих процедур, різного рівня використання проєктного програмного забезпечення та, як наслідок, варіативності зрілості управління проєктами по місту. Ця розрізненість створює значні перешкоди для агрегації даних на рівні КМДА та ефективного управління ризиками.

3. Департамент суспільних комунікацій КМДА. В умовах публічного управління, де важлива прозорість та залучення громади, цей Департамент відіграє критичну роль в управлінні комунікаціями та стейкхолдерами для стратегічних проєктів. Його функції включають: інформування громадськості про хід реалізації важливих міських ініціатив, управління публічним іміджем проєктів та, що особливо важливо, здійснення консультацій та опитувань населення для забезпечення зворотного зв'язку (наприклад, щодо планування міського простору чи інфраструктурних змін). Ефективна робота цього Департаменту безпосередньо впливає на рівень прийняття проєктів громадою та знижує ризики соціальних конфліктів, які можуть призвести до зупинки реалізації.

4. Київський міський голова та його заступники. Вони здійснюють високорівневе управління та арбітраж. Їхнє втручання є вирішальним у випадках міжвідомчих конфліктів за ресурси, при необхідності прийняття швидких політичних рішень щодо змін у проєктах або при пріоритезації. Роль мера є критичною для забезпечення політичної волі та підтримки ініціатив, що часто є найскладнішою частиною проєкту в публічному секторі.

Таблиця 2.4

**Розподіл функцій проєктного управління між ключовими органами
територіальної громади міста Києва**

Орган управління	Рівень управління	Основна функція у	Роль у проєктному	Проектна проблема/особливість
------------------	-------------------	-------------------	-------------------	-------------------------------

		стратегічному розвитку	управлінні (ПМ)	
Київська міська рада	Стратегічний (політичний)	Затвердження стратегії та цільових програм; розподіл бюджету.	Портфельний авторизатор, спонсор	Прийняття рішень, що ґрунтуються на політичному консенсусі; високий рівень впливу на пріоритезацію.
Київський міський голова / Заступники	Вищий виконавчий	Загальне політичне керівництво та координація.	Високорівневий арбітраж та забезпечення політичної волі	Втручання для вирішення міжвідомчих конфліктів та зняття блокувань.
Департамент економіки та інвестицій КМДА	Функціональний (координаційний)	Координація розробки стратегії, залучення інвестицій.	Квазі-Офіс управління проєктами (РМО)	Забезпечує методологічну підтримку та моніторинг портфеля; функції РМО фрагментовані та обмежені моніторингом.
Галузеві департаменти КМДА	Операційний	Безпосередня реалізація міських цільових програм у своїх сферах.	Project Owners / Project Managers	Несуть операційну відповідальність. Відсутність уніфікованих стандартів ПМ призводить до різної зрілості управління.
Департамент суспільних комунікацій КМДА	Підтримуючий (комунікаційний)	Управління взаємодією з громадськістю та прозорість.	Управління комунікаціями та стейкхолдерами	Критично важливий для прийняття проєктів громадою та зниження соціальних ризиків.

Аналіз інституційної структури показує, що функції проєктного управління у територіальній громаді міста Києва розпорошені між п'ятьма ключовими суб'єктами. Відсутність централізованого, повноцінного РМО є головною інституційною прогалиною, що призводить до низької зрілості управління та знижує ефективність реалізації стратегічних проєктів.

Системним інституційним бар'єром, що знижує ефективність проєктного управління у територіальній громаді міста Києва, є саме функціональна фрагментація Офісу управління проєктами (РМО). Незважаючи на загальновизнану міжнародну практику (РМВОК/IPMA) щодо необхідності централізованої проєктної інфраструктури, у Києві функції РМО розпорошені

між різними Департаментами без чітко визначеної вертикалі підпорядкування та єдиного методологічного стандарту. Це спричиняє: дублювання функцій, конфлікти ресурсів між галузевими виконавцями, відсутність уніфікованих стандартів та, як наслідок, низьку системну зрілість управління. Такий інституційний стан прямо суперечить вимогам Good Governance та New Public Management, які вимагають максимальної прозорості, ефективності та орієнтованості на результат. Отже, подальший розвиток міста Києва як стабільної та ефективної територіальної громади вимагає не лише технічного вдосконалення, а й інституційної реформи, спрямованої на створення централізованого та дієздатного органу, відповідального за стандартизацію та управління стратегічним проєктним портфелем.

2.3. Аналіз ефективності реалізованих та поточних проєктів у Києві

Аналіз ефективності проєктної діяльності у територіальній громаді міста Києва є ключовим елементом оцінки інституційної зрілості управління. Цей аналіз дозволяє виявити не лише технічні чи фінансові проблеми, а й системні прогалини в організації та методології, які безпосередньо впливають на досягнення стратегічних цілей міста.

1. Методологічні основи оцінки та виклики.

На відміну від комерційного сектору, де ефективність оцінюється переважно за фінансовими показниками (ROI), у публічному управлінні ефективність проєктів є багатовимірною та охоплює: економічну ефективність (дотримання бюджету), часову ефективність (дотримання термінів), якість (відповідність технічному завданню) та соціальну (стратегічну) ефективність (досягнення очікуваного впливу на розвиток громади). У Києві основним інструментом моніторингу є звіти Департаменту економіки та інвестицій КМДА щодо виконання Програми соціально-економічного розвитку, які дають можливість оцінити ступінь освоєння коштів, проте часто не дозволяють повноцінно оцінити часові та якісні відхилення.

2. Аналіз практичних прикладів проєктної діяльності.

Фактичний аналіз реалізованих та поточних проєктів у Києві свідчить про системні проблеми з управлінням термінами та бюджетом. Типові інфраструктурні та соціальні проєкти, які є критично важливими для стратегії розвитку громади, регулярно демонструють значні відхилення від початкового базового плану.

Таблиця 2.5

Типові приклади реалізації стратегічних проєктів у Києві та їхні відхилення (Оціночні дані)

Назва проєкту (тип)	Запланований термін (початкова фаза)	Фактичний термін (або очікуване завершення)	Відхилення за термінами	Проблема/першопричина
Подільсько-Воскресенський міст (інфраструктура)	2005–2010 рр.	Триває, часткове відкриття 2023 р.	Понад 15 років	Багаторазова зміна проєктних рішень, політична нестабільність, фрагментація фінансування.
Продовження Сирецько-Печерської лінії метрополітену (транспорт)	2017–2021 рр.	Перенесено, очікується 2027 р.	Затримка > 60%	Низька якість попереднього планування, недостатність фінансування, складні геологічні умови, зміна підрядників.
Реконструкція/капітальний ремонт міських об'єктів (соціальна сфера/ЖКГ)	12–18 місяців	Фактично 20–30 місяців	Середнє відхилення 25–40%	Бюрократична інерція, неефективне управління закупівлями, відсутність жорсткого контролю зміни обсягу робіт.

Наведені у таблиці приклади ілюструють, що часова та бюджетна неефективність є не винятком, а системним явищем у проєктній діяльності територіальної громади міста Києва.

3. Статистичні показники та системні бар'єри.

Системні проблеми підтверджуються узагальненими даними досліджень у сфері публічного управління:

- Часові відхилення: за даними аналізу великих інфраструктурних проєктів у публічному секторі, середнє перевищення термінів у проєктах, що фінансуються з публічних коштів, часто сягає 30–50% від початково запланованого періоду. Це призводить до значного збільшення фінальної вартості проєктів (через інфляцію, необхідність переукладання договорів).

- Кадровий дефіцит: як свідчать дані, зібрані під час проведення попередніх досліджень (зокрема, згідно з тезами, які увійшли до апробації результатів), близько 70% органів місцевого самоврядування відчувають недостатню кваліфікацію персоналу для роботи з міжнародними стандартами проєктного управління (PMBOK, ISB). У Києві ця проблема стосується не лише керівників проєктів у галузевих Департаментах, а й фахівців, відповідальних за управління ризиками та фінансовий контроль.

- Відсутність РМО: підтвердженням інституційної незрілості є той факт, що понад 85% громад в Україні, включно з великими адміністративними центрами, не мають централізованого, функціонально потужного Офісу управління проєктами (РМО). У Києві ця функція, як було зазначено, є фрагментованою, що критично знижує ефективність агрегації даних та запровадження єдиної методології.

4. Стратегічна неефективність.

Окрім технічних та фінансових відхилень, існує проблема стратегічної ефективності. Звіти, орієнтовані на аутпут (кількість об'єктів), не дають повної картини про ауткам (вплив на громаду). Тривалі затримки проєктів призводять до того, що на момент завершення проєкту його стратегічна актуальність може бути знижена, а суспільна потреба змінена, що ставить під сумнів ефективність витрачених коштів з погляду стратегічного розвитку територіальної громади.

Таким чином, аналіз ефективності проєктів у Києві демонструє, що проблеми не обмежуються технічним рівнем. Вони є системними та інституційними, спричинені функціональною фрагментацією управління,

низькою зрілістю застосування міжнародних стандартів ПМ та браком кваліфікованого кадрового резерву. Саме ці чинники є ключовими бар'єрами, які необхідно усунути для забезпечення успішної реалізації стратегічних програм громади (таблиця 2.6).

Наведений аналіз проєктів, реалізованих у територіальній громаді міста Києва у критичний період 2022–2025 рр., дозволяє зробити низку важливих висновків:

1. Дисбаланс ефективності: спостерігається чіткий дисбаланс ефективності між традиційними інфраструктурними довгобудами (Подільський міст), де домінують критичні часові та бюджетні відхилення, та кризовими/соціальними проєктами (Центри ВПО), де часова ефективність була високою, але за рахунок високої залежності від зовнішніх, несистемних ресурсів (донорства та волонтерства).

2. Критична роль ІГС у подоланні фрагментації: інститути громадянського суспільства (ІГС) де-факто виконують функцію компенсаторного механізму, що частково замінює слабкість інституційного РМО КМДА. ІГС залучені не лише до комунікацій (як Департамент суспільних комунікацій), але й до операційного управління (соціальні проєкти), контролю прозорості та адвокації єдиних стандартів (цифровізація).

3. Системна проблема: навіть у пріоритетних проєктах, що виконуються в умовах надзвичайної ситуації (відновлення житла), зберігаються системні недоліки в управлінні змінами та ризиками, що призводить до неминучих затримок і перевитрат. Це підтверджує, що головний бар'єр криється не у відсутності фінансування (яке часто є донорським), а у функціональній незрілості проєктного управління в органах виконавчої влади громади.

Таблиця 2.6

Аналіз ефективності та залучення стейкхолдерів у стратегічних проєктах територіальної громади міста

Києва (2022–2025 рр.)

Назва проєкту	Тип проєкту	Запланований період	Статус (2025)	Ключовий виконавець (КМДА)	Роль інститутів громадянського суспільства (ІГС)	Проблематика / відхилення
Програма відновлення житлового фонду, пошкодженого агресією	Реконструкція / соціальний	2022–2025	Активно триває	Департамент будівництва та житлового забезпечення	Партнерство та моніторинг. ІГС залучені до оцінки потреб, збору донорської допомоги та контролю прозорості використання коштів.	Часове відхилення: постійні затримки через логістичні виклики та коригування безпекових вимог. Бюджет: зростання вартості через інфляцію та зміну цін на матеріали.
Розвиток міської системи «Електронна демократія» (E-DEM)	Цифровізація / управління	2023–2024	Впроваджено, вимагає розширення	Департамент інформаційно-комунікаційних технологій	Адвокація та тестування. ІГС (наприклад, Transparency International, електронні платформи) активно вимагають розширення функціоналу, тестують безпеку та прозорість платформ.	Стратегічна ефективність: низький рівень залучення окремих груп населення; ризик неповного використання потенціалу через внутрішній бюрократичний опір.
Функціонування Центрів підтримки ВПО та ветеранів	Соціальний / кризовий	2022–2025	Постійний	Департамент соціальної політики	Операційне управління та надання послуг. ІГС та волонтерські організації є	Бюджетна ефективність: висока залежність від донорського та волонтерського

					ключовими операторами центрів, надаючи психологічну, юридичну та гуманітарну допомогу (фактичний РМ).	фінансування; нестабільність фінансування призводить до відсутності довгострокового планування.
Завершення будівництва Подільсько-Воскресенського мостового переходу	Інфраструктура (довгобуд)	Початок 2003 р.	Частково відкрито (2023)	Департамент транспортної інфраструктури	Публічний контроль та вимоги. Громадські активісти та урбаністи постійно контролюють терміни, якість робіт та дотримання екологічних норм.	Критичне часове та бюджетне відхилення: багаторазове перевищення термінів (понад 20 років) та бюджету. Свідчить про історичну низьку зрілість управління мегапроєктами.
Реконструкція системи теплозабезпечення (Критична інфраструктура)	Енергоефективність / Безпека	2023–2025	Триває (пріоритетно)	КМДА, комунальні підприємства	Експертиза та лобіювання. Експертні ІГС залучені до розробки технічних рішень та пошуку грантів (USAID, ЄІБ) для підвищення енергоефективності.	Часова ефективність: Проєкти виконуються під тиском терміновості; висока залежність від зовнішніх поставок та міжнародних фінансових програм.
Створення безпечного освітнього простору (укриття)	Освіта / Безпека	2022–2024	Вимагає доопрацювання	Департамент освіти та науки	Контроль якості та відповідності. Батьківські комітети та громадські організації здійснюють неформальний контроль за якістю та доступністю укриттів.	Якість та відповідність: швидкість виконання призвела до низької якості робіт у деяких закладах; потреба у додатковому фінансуванні для забезпечення всіх шкіл.

Висновки до розділу 2

Аналіз інституційної структури та нормативно-правової бази проєктного управління у територіальній громаді міста Києва (ТГ м. Києва) виявив складну, багатовекторну та динамічну систему, що характеризується високою правовою регуляцією на національному рівні та значною фрагментацією на муніципальному.

1. Нормативно-правова база проєктного управління у Києві є ієрархічною та багатогранною, поєднуючи жорсткі імперативи з гнучкими методологіями:

- Національний комплаєнс та динамізм: ключовим елементом є підпорядкування вимогам Постанови КМУ № 527 (2025), що регулює управління публічними інвестиціями. Це створює юридичний імператив для КМДА щодо постійної адаптації внутрішніх процедур, забезпечення прозорості та фінансової доброчесності, особливо через обов'язкову інтеграцію з національною екосистемою DREAM (Digital Reconstruction Ecosystem).

- Регуляторний дисбаланс: виявлено дисбаланс між гнучкими методологічними настановами (ДСТУ ISO 21502:2025) та жорсткими технічними вимогами до документації у сфері капітального будівництва (ДСТУ 9243.4:2023). Це вимагає створення внутрішнього регулятивного «мосту» для конвертації результатів гнучкого управління у формат суворої технічної звітності.

- Гнучкість та електронний документообіг: муніципальне регулювання (розпорядження №587) формалізувало використання електронного документообігу через «Єдиний інформаційний простір», легалізуючи цифровий робочий процес. У сфері IT-проєктів спостерігається проактивне впровадження гнучких методологій (Agile, Scrum) та започаткування регулювання цифрової етики (проєкт «AI for Kyiv»).

- Спеціалізоване регулювання: встановлено окремі регуляторні цикли для Проєктів Громадського бюджету (підвищена соціальна підзвітність) та Проєктів МФО (подвійне регулювання, що вимагає узгодження з вимогами міжнародних партнерів).

2. Інституційне забезпечення проєктного управління у Києві є функціонально фрагментованим, що є головним системним бар'єром для досягнення високої зрілості управління:

- Розподілена відповідальність: функції проєктного управління розпорошені між п'ятьма ключовими суб'єктами:

1. Київська міська рада: портфельний авторизатор та головний спонсор (політичний рівень).

2. Київський міський голова/заступники: арбітраж та забезпечення політичної волі (виконавчий рівень).

3. Департамент економіки та інвестицій: функціонує як квазі-Офіс управління проєктами (РМО), але з обмеженими повноваженнями, виконуючи лише методологічну підтримку та моніторинг.

4. Галузеві департаменти: безпосередні Project Owners / Project Managers, які несуть операційну відповідальність, але працюють у межах власних, не уніфікованих процедур.

5. Департамент суспільних комунікацій: критична роль в управлінні стейкхолдерами та соціальними ризиками.

- Відсутність Централізованого РМО: головною інституційною прогалиною є відсутність централізованого, повноцінного Офісу управління проєктами (РМО), наділеного владною вертикаллю для:

уніфікації методологічних стандартів між галузевими департаментами;

централізованого управління ресурсами;

агрегації даних та ефективного управління портфельними ризиками.

- Низька системна зрілість: фрагментація функцій РМО призводить до дублювання, ресурсних конфліктів та різного рівня зрілості проєктного управління по місту, що прямо суперечить принципам New Public Management (орієнтованість на результат та ефективність).

На основі аналізу нормативної бази та інституційної структури, для зміцнення проєктного управління у ТГ м. Києва, необхідно реалізувати наступні кроки:

1. Провести інституційну реформу РМО:

- Створити централізований матричний Проектний Офіс (ЦМ ПМО) на базі Департаменту економіки та інвестицій або як окремий підрозділ при Голові КМДА/КМБА, наділивши його повноваженнями обов'язкової методологічної стандартизації та арбітражу між департаментами.

- Ухвалити оновлене Положення про РМО, що формально закріпить його розширену регулятивну та контролюючу роль, включаючи стандартизацію зовнішніх (грантових) проєктів.

2. Забезпечити юридичне закріплення цифрової інтеграції:

- Терміново ухвалити внутрішній регламент (Розпорядження КМБА/КМДА), який зробить обов'язковою та встановить детальні процедури безшовної інтеграції всіх інвестиційних проєктів КМДА з національною екосистемою DREAM, забезпечуючи повний комплаєнс із національним законодавством про публічні інвестиції.

3. Створити процедурні настанови для гнучких проєктів:

- Розробити методичні вказівки для Департаменту ІКТ, що чітко регламентують процес конвертації результатів гнучких етапів (спринтів) у формальну, юридично значиму звітну документацію. Це дозволить зберегти інноваційну швидкість Agile-підходів, одночасно забезпечуючи відповідність вимогам публічної звітності та фінансового контролю.

4. Впровадити систему кваліфікації КПР:

- Розглянути можливість впровадження вимоги щодо обов'язкової сертифікації керівників проєктів КМДА (КПР) для проєктів із високим стратегічним або фінансовим ризиком, використовуючи стандарти ДСТУ ISO 21502:2025 як основу для внутрішніх навчальних програм.

Таким чином, інституційна структура Києва має значний потенціал, але її ефективність стримується фрагментацією управління. Системний перехід від розпорошеного управління до централізованого, методологічно уніфікованого ЦМ ПМО є критичною умовою для підвищення прозорості, зниження ризиків та успішної реалізації Стратегії розвитку ТГ м. Києва.

РОЗДІЛ 3

ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ ІНСТИТУЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЄКТНОГО УПРАВЛІННЯ В ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ МІСТА КИЄВІ

3.1. Виявлені бар'єри впровадження проєктного підходу у Києві

Аналіз інституційної структури управління та фактичної ефективності реалізованих і поточних проєктів у територіальній громаді міста Києва дозволяє систематизувати ключові бар'єри, які критично знижують зрілість проєктного управління та перешкоджають досягненню стратегічних цілей міста. Виявлені перешкоди носять переважно системний та інституційний характер і можуть бути класифіковані за чотирма основними групами: інституційні, методологічні, кадрові та стратегічні.

Карта ризиків та проблем є аналітичним інструментом, що класифікує та візуалізує системні недоліки, які перешкоджають ефективній реалізації стратегічних проєктів у Києві. Виявлені бар'єри поділяються на чотири ключові категорії: інституційні, методологічні, кадрові та стратегічні (таблиця 3.1).

Таблиця 3.1

Карта ризиків та проблем проєктного управління у територіальній громаді міста Києва

Категорія бар'єру	Ідентифікована проблема	Виявлений ризик	Ілюстрація (дані з аналізу)
І. Інституційні (організаційні)	Фрагментація функцій РМО. Відсутність централізованого РМО.	Неефективне управління портфелем. Дублювання функцій, конфлікти за ресурси, неможливість застосування єдиної методології.	Функції РМО розпорошені між Департаментом економіки, галузевими Департаментами та політичним керівництвом. Загалом по Україні >85% громад не мають РМО.
	Слабка міжвідомча взаємодія. Неузгодженість цілей та	Затримки та блокування проєкту. Проєкти зупиняються на етапах узгодження, що призводить до значного збільшення термінів.	Приклади довгобудів (Подільсько-Воскресенський міст), де необхідна координація між транспортним,

	процедур між Департаментами.		будівельним та фінансовим секторами.
II. Методологічні (процесні)	Відсутність єдиних стандартів. Невикористання міжнародних методологій (PMBOK/ICB).	Низька якість планування та некерованість змін. Неправильне визначення обсягу робіт та несистемне управління змінами.	Проекти мають середнє часове відхилення 30-50%. Низька якість кошторисної документації та первинної оцінки ризиків.
	Недостатній моніторинг результату. Фокус на аутпуті (виконані роботи) замість ауткаму (стратегічний вплив).	Недосягнення стратегічних цілей. Реалізація проєктів, які не приносять очікуваного соціального або економічного ефекту для громади.	Звіти КМДА переважно фіксують відсоток освоєння коштів, а не кінцевий вплив на якість життя.
III. Кадрові (спроможнісні)	Недостатня кваліфікація персоналу. Низький рівень знань ПМ серед чиновників та керівників проєктів.	Ризик провалу проєкту. Нездатність команд адекватно управляти ризиками, часом, бюджетом та комунікаціями.	За даними досліджень, близько 70% громад відчують недостатню кваліфікацію персоналу у сфері ПМ.
	Відсутність мотиваційної системи. Неналежне стимулювання працівників, які успішно реалізували проєкти.	Вигорання та відтік кваліфікованих кадрів. Уповільнення або саботаж впровадження інноваційних проєктних практик.	Бюрократичні процедури, які не заохочують ініціативу та відповідальність за результат.
IV. Стратегічні (зовнішні)	Політичний вплив та втручання. Зміна пріоритетів через ротацію керівництва або політичну кон'юнктуру.	Заморожування/скасування проєктів. Втрата коштів, часу та довіри інвесторів, оскільки проєкти стають заручниками політичних циклів.	Випадки багаторазового перезапуску або зміни фінансування великих інфраструктурних проєктів (напр., Подільський міст).
	Слабка інтеграція ІГС у планування. Залучення громадянського суспільства лише на етапі кризової комунікації.	Ризик соціального опору. Проєкти, які не враховують інтереси громади, можуть бути заблоковані (наприклад, протести щодо забудови чи транспортних рішень).	Роль Департаменту суспільних комунікацій зводиться до інформування, а не до включення громадської експертизи на етапі ініціації.

Представлена Карта ризиків та проблем чітко демонструє, що ключовим бар'єром впровадження проектного підходу у територіальній громаді міста Києва є інституційна незрілість, а саме функціональна фрагментація РМО. Цей недолік породжує методологічні (відсутність стандартів) та кадрові (низька кваліфікація) проблеми, які, у свою чергу, призводять до системних часових та бюджетних відхилень у реалізації стратегічних проєктів. Успіх подальших реформ залежить від комплексної адресації цих чотирьох груп ризиків, розглянемо їх детальніше.

Інституційні (організаційні) бар'єри. Ключовим і найбільш деструктивним бар'єром є функціональна фрагментація Офісу управління проєктами (РМО). У структурі Київської міської державної адміністрації (КМДА) відсутній централізований, наділений достатніми повноваженнями, орган, відповідальний за стандартизацію та контроль всього проектного портфеля. Функції, що мають належати єдиному РМО (методологія, агрегація ризиків, моніторинг ресурсів), розпорошені між Департаментом економіки та інвестицій (моніторинг), галузевими Департаментами (виконання) та політичним керівництвом (пріоритезація). Це створює системний ризик неефективного управління портфелем, оскільки унеможливлює швидке перерозподілення ресурсів, сприяє дублюванню функцій та породжує постійні міжвідомчі конфлікти за фінансування. Як наслідок, проєкти часто сповільнюються на етапах узгодження, що безпосередньо призводить до критичного збільшення термінів (Schedule Overrun), як це спостерігається на прикладі великих інфраструктурних довгобудів.

Методологічні (процесні) бар'єри. Інституційна фрагментація неминуче породжує методологічну незрілість. Найгострішою проблемою є відсутність єдиних, уніфікованих стандартів та методик проектного управління, обов'язкових для застосування всіма виконавчими органами. Галузеві Департаменти працюють, використовуючи власні, часто застарілі, внутрішні процедури, ігноруючи міжнародно визнані стандарти (РМВОК чи ІСВ). Це має низку негативних наслідків:

1. Низька якість планування: відсутність належної методології призводить до нереалістичної первинної оцінки термінів та бюджету, що є основною причиною подальших часових відхилень, які, за оцінками, можуть сягати 30–50% від запланованого періоду.

2. Некерованість змін: проекти потерпають від несистемного управління змінами (Change Management) та «розповзання обсягу робіт» (Scope Creep). Без чіткого, формалізованого механізму оцінки впливу змін на терміни, бюджет і якість, проекти стають неконтрольованими та зазнають перевитрат.

3. Недостатній моніторинг результату: звітність КМДА часто акцентується на аутпуті (фізичні обсяги робіт та освоєння коштів), а не на ауткамі (стратегічний вплив та досягнення соціальної ефективності). Це ускладнює визначення реального внеску кожного проекту у досягнення стратегічних цілей територіальної громади.

Кадрові (спроможнісні) бар'єри. Ефективність ПМ прямо залежить від людського капіталу. Дослідження підтверджують, що низька кваліфікація персоналу є системною проблемою: за різними оцінками, близько 70% чиновників та керівників проектів у місцевому самоврядуванні відчують дефіцит знань та навичок, необхідних для роботи за міжнародними стандартами ПМ. Це призводить до:

- Низької спроможності управління ризиками: проектні команди не здатні адекватно ідентифікувати, оцінювати та реагувати на ризики, що призводить до реалізації загроз та зупинки робіт.

- Відсутність культури відповідальності за результат: існуюча система не передбачає достатньої мотивації та стимулювання для працівників, які успішно завершили проекти. Це сприяє вигоранню та відтоку кваліфікованих кадрів, а також посилює бюрократичну інерцію, що віддає перевагу процесу, а не кінцевому результату.

Стратегічні (зовнішні та політичні) бар'єри. Стратегічні ризики пов'язані з політичною динамікою та недостатньою інтеграцією ключових зовнішніх стейкхолдерів:

- Політичний вплив та втручання: стратегічні проєкти у Києві часто стають заручниками політичних циклів та кон'юнктури. Зміна політичного керівництва або пріоритетів може призвести до заморожування чи скасування проєктів (як це траплялося з інфраструктурними об'єктами), що призводить до втрати вже інвестованих коштів та підриває довіру зовнішніх інвесторів та донорів.

- Слабка інтеграція Інститутів громадянського суспільства (ІГС) у планування: незважаючи на роль Департаменту суспільних комунікацій, залучення громадськості часто обмежується етапом інформування чи кризової комунікації, а не включенням громадської експертизи на етапі ініціації та планування. Це створює ризик соціального опору та конфліктів, які можуть заблокувати реалізацію проєкту (особливо у сфері будівництва та транспортних рішень).

Таким чином, впровадження проєктного підходу у територіальній громаді міста Києва стримується не стільки браком фінансування, скільки інституційною нездатністю перетворити стратегічні наміри у керовані, стандартизовані проєктні процеси. Усунення цих чотирьох груп бар'єрів є обов'язковою умовою для підвищення ефективності управління та забезпечення сталого розвитку столиці.

3.2. Пропозиції щодо впровадження організаційних механізмів проєктування та управління проєктами в структурі виконавчих органів територіальної громади м.Києва

Впровадження ефективних організаційних механізмів є критичним кроком для подолання інституційної фрагментації та підвищення зрілості проєктного управління у територіальній громаді міста Києва. З огляду на виявлені бар'єри, основною метою організаційної реформи є централізація методологічного контролю та стандартизації при збереженні операційної відповідальності за галузевими Департаментами.

1. Інституалізація Центру проєктного менеджменту (РМО).

Для вирішення проблеми відсутності централізованого органу пропонується створення Центру проєктного менеджменту (РМО). Зважаючи на необхідність мінімізації фінансових витрат та уникнення бюрократичного опору, найбільш доцільною є модель Матричного РМО, інтегрованого у структуру Київської міської державної адміністрації (КМДА).

А. Модель та Розміщення Матричного РМО.

- База для створення: рекомендується створити РМО на базі існуючого Департаменту економіки та інвестицій КМДА, розширивши його функціонал та наділивши повноваженнями методологічного нагляду. Цей Департамент уже виконує функції координатора стратегічних програм.

- Матрична структура: РМО не перебирає на себе повноваження керівників проєктів від галузевих Департаментів, а забезпечує їх методологічними інструментами та стандартами. Керівники проєктів (Project Managers) залишаються у своїх галузевих Департаментах, але функціонально підпорядковуються РМО з питань дотримання стандартів, звітності та управління ризиками.

Б. Ключовий Функціонал Центрального РМО.

Створений РМО повинен виконувати наступні централізовані функції:

1. Стандартизація та методологія: розробка та впровадження єдиного «Положення про управління проєктами у м. Києві», яке базується на міжнародних стандартах (PMBOK/ICB) та є обов'язковим для всіх виконавчих органів.

2. Управління портфелем: забезпечення регулярної пріоритезації та відбору проєктів, що відповідають Стратегії міста. Моніторинг загального портфеля для виявлення та вирішення конфліктів ресурсів між проєктами.

3. Контроль якості та ризиків: централізований аудит якості ключових проєктних документів (Проєктний Паспорт, плани ризиків) та агрегація даних про ризики на рівні всього портфеля.

4. Звітність та комунікації: впровадження єдиної ІТ-платформи для збору, аналізу та представлення даних про хід реалізації проєктів для Київської міської ради та громадськості.

2. Удосконалення процесів проєктування та взаємодії.

Для подолання методологічних бар'єрів та підвищення якості проєктної документації пропонується:

А. Запровадження обов'язкового «Проектного паспорта».

Створення уніфікованого шаблону Проектного паспорта, який має стати єдиною базою для ініціації будь-якого стратегічного проєкту у громаді. Документ повинен обов'язково включати:

- Оцінка стратегічного впливу (ауткам): чітке визначення ключових показників результативності (KPI), що демонструють внесок проєкту у досягнення Стратегії міста.

- План управління комунікаціями та стейкхолдерами: деталізація механізмів залучення громадськості (ІГС) та Департаменту суспільних комунікацій на ранніх етапах.

- Базовий план управління ризиками: початкова ідентифікація та план реагування на основні ризики, що має бути обов'язковою передумовою для отримання фінансування.

Б. Формалізація управління змінами. Процедура оцінки впливу: впровадження правила, згідно з яким будь-яка зміна у обсязі робіт, термінах чи бюджеті має пройти обов'язкову оцінку впливу, яку готує керівник проєкту і перевіряє РМО. Це мінімізує неконтрольовані зміни, які є основною причиною перевитрат.

3. Механізми удосконалення інституційної взаємодії.

Для подолання міжвідомчої інерції та забезпечення політичної підтримки:

- Створення Ради з управління портфелем проєктів: формування колегіального органу на чолі з Київським міським головою та його заступниками. Ця Рада повинна збиратися щоквартально для вирішення конфліктів ресурсів, затвердження змін пріоритетів та авторизації великих

проектів. Це забезпечить політичну волю та прискорить процес прийняття рішень.

- Інтеграція ІГС у планування: використання потенціалу Департаменту суспільних комунікацій для переведення залучення Інститутів громадянського суспільства зі стадії інформування на стадію ініціації проекту. Створення постійно діючих експертних груп з представників ІГС для рецензування проектних Паспортів, що підвищить легітимність та знизить ризик соціального опору.

Впровадження цих організаційних механізмів дозволить територіальній громаді міста Києва перейти від реактивного до системного та результативно-орієнтованого проєктного управління, забезпечуючи більш ефективне використання публічних ресурсів у процесі стратегічного розвитку.

Впровадження проєктного управління (ПУ) у структурі Київської міської державної адміністрації (КМДА) та виконавчих органів Київської міської ради (КМР) має вирішувати три ключові системні проблеми: фрагментація управлінських зусиль, відсутність єдиної методології та складність координації багатосекторальних проєктів (наприклад, транспортна інфраструктура, цифровізація, відновлення).

З огляду на масштаб, складність та політичний вплив, найкращою моделлю для Києва є створення Стратегічного матричного РМО, який повинен бути підпорядкований безпосередньо заступнику Голови КМДА з питань стратегічного розвитку або апарату.

Таблиця 3.2

Стратегічний матричний РМО

Елемент РМО	Функціональне призначення	Очікуваний результат
Організаційна форма	Матричний РМО з функцією контролю та підтримки. Кадри РМО не керують проєктами безпосередньо, а забезпечують методологію та стандарти.	Мінімізація опору змін; збереження існуючої структури департаментів; централізація знань.
Ключові функції	1. Розробка єдиної методології (шаблони, фази, контрольні точки). 2. Управління портфелем (вирівнювання проєктів зі Стратегією Києва). 3. Навчання та	Гарантування, що кожен проєкт є стратегічно доцільним (принцип Alignment).

	сертифікація керівників проєктів. 4. Моніторинг та звітність (доповіді КМДА та КМР).	
Необхідні інструменти	Впровадження єдиної електронної системи управління портфелем проєктів (наприклад, модуль DREAM/на базі PMIS) для фіксації усіх змін, бюджетів та статусу.	Забезпечення прозорості та швидкості доступу до інформації для всіх стейкхолдерів.

Ефективність впровадження РМО в умовах великої столичної громади, як Київ, слід оцінювати за такими критеріями:

1. Ступінь стратегічної інтеграції:

- Оцінка: вимірювання відсотка усіх ініційованих та фінансованих проєктів, які мають прямий зв'язок із затвердженими цілями Стратегії розвитку Києва.

- Результат РМО: РМО виступає «фільтром», який відхиляє політично чи адміністративно мотивовані, але стратегічно недоцільні ініціативи. Ефективний РМО має забезпечити показник ступінь стратегічної інтеграції понад 90% для портфеля проєктів, що фінансуються з міського бюджету.

2. Швидкість реагування на зміни та завершення проєктів:

- Оцінка: Аналіз середнього відхилення термінів та бюджету від початково затвердженого плану для пріоритетних проєктів (наприклад, «Smart відбудова»).

- Результат РМО: впровадження методологій Fast-Track та чітке управління ризиками завдяки РМО дозволяє скоротити середній термін реалізації на 20-25% та утримати бюджетне відхилення в межах $\pm 10\%$.

3. Підвищення довіри донорів та залучення інвестицій:

- Оцінка: обсяг залучених міжнародних інвестицій та грантів, де РМО відповідає за підготовку проєктної документації відповідно до міжнародних стандартів (PRINCE2/PMBOK).

- Результат РМО: централізоване звітування та прозора електронна фіксація даних, контрольована РМО, є запорукою довіри. Очікуваний ефект – збільшення обсягу міжнародного фінансування на 30-50% протягом перших трьох років після інституціоналізації РМО.

4. Ступінь міжфункціональної координації:

- Оцінка: вимірювання кількості конфліктів та затримок, спричинених міжвідомчою неузгодженістю (між Департаментом фінансів, Департаментом архітектури та Керуючою компанією).

- Результат РМО: РМО, діючи як незалежний координатор, забезпечує безперервність інформаційного потоку та вирішення конфліктів. Це призводить до зменшення кількості міжвідомчих затримок на 35-40%, що критично важливо для складних інфраструктурних проєктів Києва.

Інституціоналізація РМО повинна відбуватися поетапно:

1. Етап I (пілотний рік): створення РМО як Центру компетенції з акцентом на розробці стандартів, формуванні реєстру проєктів та навчанні ключових співробітників (система «Проектний Паспорт»).

2. Етап II (розширення): передача РМО функції управління портфелем – формальний процес відбору та пріоритизації проєктів на основі Стратегії. РМО починає здійснювати обов'язковий моніторинг.

3. Етап III (повна інституціоналізація): РМО набуває стратегічного впливу, отримуючи право вето на проєкти, що не відповідають методології, та стає обов'язковим центром звітності перед Головою ТГ та донорами.

Ефективність Проєктного офісу (РМО) у публічному секторі має бути обґрунтована не лише якісними, а й кількісними показниками, зокрема розрахунком повернення інвестицій (Return on Investment, ROI). Впровадження РМО є інвестицією, яка має генерувати вартість, що перевищує операційні витрати на його утримання.

Розрахунок ROI для РМО у КМДА здійснюється за формулою:

$$ROI = \frac{\text{Отримані вигоди} - \text{Вартість РМО}}{\text{Вартість РМО}} * 100\% \quad (1.1)$$

1. Витрати на РМО (Вартість РМО) складаються з:

- Заробітна плата персоналу РМО (5-7 осіб на старті) та соціальні відрахування.

- Витрати на впровадження та підтримку електронної системи управління проєктами (PMIS/DREAM).

- Витрати на методологічне забезпечення (навчання, сертифікація персоналу КМДА).

- *Приблизна річна вартість РМО (W) = \$50,000 * 7 осіб + \$50,000 (ПО) = \$400,000 - \$500,000.*

2. Отримані вигоди (Отримані вигоди) оцінюються через зменшення втрат та генерацію додаткової вартості, які напряду пов'язані з діяльністю РМО:

- Зменшення втрат від перевитрат бюджету (B1): РМО підвищує точність оцінки та управління ризиками. Якщо загальний бюджет проєктного портфеля Києва становить \$1 млрд, а РМО скорочує перевитрати в середньому на 2%, то: $\$B1 = 1 \text{ млрд} \times 0.02 = \20 млн .

- Вартість прискорення реалізації (B2): скорочення термінів дозволяє швидше вводити в експлуатацію об'єкти, що генерують публічну цінність та економічні вигоди (наприклад, податкові надходження, скорочення збитків від відсутності послуги). Якщо 25% прискорення для проєкту вартістю \$10 млн еквівалентно \$1 млн вигоди: $\$B2 = \Sigma(\text{Економічна вигода від прискорення проєктів})$.

- Залучення додаткового фінансування (B3): РМО забезпечує стандарти звітності, що дозволяє залучати міжнародні гранти. Якщо РМО забезпечив додаткові \$5 млн грантів: $\$B3 = \5 млн .

- Зменшення часу на ухвалення рішень (B4): оптимізація процесів РМО дозволяє економити робочий час високооплачуваних чиновників.

Проведемо розрахунок витрат на РМО (умовний).

Припустимо, річні витрати на РМО становлять \$500,000. Очікувані річні вигоди від управління портфелем у \$1 млрд представимо у таблиці 3.3.

Таблиця 3.3

Очікувані річні вигоди від управління портфелем

Вигода	Сума (умовно)	Обґрунтування
B1 (Зменшення перевитрат на 2%)	\$20,000,000	Управління ризиками, контроль змін.
B2 (Вигода від прискорення)	\$1,500,000	Швидше введення об'єктів в експлуатацію.
B3 (Залучення додаткових грантів)	\$5,000,000	Прозора звітність за міжнародними стандартами.
Отримані вигоди (сума)	\$26,500,000	

$$ROI = \frac{\$26500000 - \$500000}{\$500000} * 100\% = 5200\%$$

Отриманий ROI 5200% свідчить про надзвичайно високу економічну доцільність впровадження РМО. Навіть при консервативнішій оцінці вигод, РМО у публічному секторі, як правило, демонструє ROI, що перевищує 100% за рахунок запобігання втратам, спричиненим політично мотивованими, нестратегічними або неякісно виконаними проєктами. Таким чином, створення РМО є не додатковим навантаженням на бюджет, а критичною інвестицією в підвищення фінансової дисципліни та стійкість стратегічного розвитку Києва.

Для забезпечення успішної інтеграції проєктного управління в існуючу структуру КМДА пропонується модель Стратегічного матричного РМО. Ця модель відображає підпорядкування РМО на рівні вищого керівництва та його координуючу роль по відношенню до функціональних департаментів (рис. 3.1).

Рис. 3.1. Схема організаційної структури

Елементи схеми та їхній взаємозв'язок:

1. Вищий рівень управління (Вертикаль):

- Голова ТГ/Мер (спонсор портфеля): відповідає за фінальне затвердження Стратегії та Портфеля проєктів, ухвалює ключові рішення щодо фінансування та ризиків.
- Заступник Голови КМДА з питань стратегічного розвитку (керівник РМО): пряме підпорядкування РМО забезпечує його стратегічний вплив та можливість вирішувати міжвідомчі конфлікти на найвищому рівні.

- Стратегічний матричний РМО: центральний орган, що відповідає за методологію, стандартизацію, моніторинг та звітність по всьому портфелю.

2. Функціональний рівень (горизонталь):

- Функціональні Департаменти (Департамент транспорту, Департамент економіки, тощо): надають ресурси (фахівців) для виконання проєктів. Вони зберігають повноваження щодо адміністративного управління своїми співробітниками.

- Керівник Проєкту (тимчасова роль): фахівець, делегований функціональним Департаментом або найнятий для конкретного проєкту. Він підпорядковується РМО методологічно (щодо «як» робити проєкт) та функціональному менеджеру адміністративно (щодо «ким» робити).

Така матрична структура дозволяє РМО ефективно контролювати реалізацію стратегічних цілей, не порушуючи при цьому існуючих адміністративних ліній підпорядкування.

Таким чином, пропозиції даного розділу спрямовані на інституціоналізацію проєктування та управління проєктами в КМДА шляхом створення Стратегічного матричного РМО. Цей підхід забезпечує гармонійне поєднання існуючої ієрархічної структури з гнучкістю проєктного управління. Оцінка ефективності РМО за критеріями Alignment Rate, Velocity та ROI підтверджує, що РМО є не просто адміністративним нововведенням, а потужним механізмом запобігання фінансовим втратам та каталізатором залучення міжнародних інвестицій, що є життєво необхідним для стійкого розвитку столичної територіальної громади.

3.3. Обґрунтування потреб у формуванні професійного кадрового резерву та системи навчання для проєктних менеджерів місцевого рівня територіальної громади міста Києва

Подолання кадрових та спроможнісних бар'єрів, ідентифікованих у попередньому аналізі (зокрема, низька кваліфікація персоналу, що за деякими оцінками сягає 70% дефіциту знань у сфері ПМ), є критично необхідною умовою

для успішної реалізації запропонованих організаційних механізмів та підвищення загальної зрілості проєктного управління у територіальній громаді міста Києва. Без цілеспрямованого розвитку людського капіталу інституалізація РМО та впровадження нових методик будуть неефективними.

1. Обґрунтування потреби у професійному кадровому резерві.

Необхідність формування професійного кадрового резерву обумовлена двома ключовими чинниками: забезпеченням безперервності управління та підвищенням якості проєктних рішень.

- Мінімізація ризиків: створення резерву, який складається з фахівців, що пройшли уніфіковану підготовку та сертифікацію, дозволить оперативно призначати компетентних керівників проєктів (Project Managers) на ключові міські ініціативи. Це мінімізує ризик провалу проєкту, пов'язаний із недостатньою кваліфікацією чиновників.

- Спеціалізація: в умовах Матричного РМО, який пропонується до впровадження, необхідні не лише універсальні знавці ПМ, а й фахівці, здатні управляти проєктами в конкретних галузях (інфраструктура, ЖКГ, соціальна сфера). Резерв має забезпечити наявність експертів з різною галузевою спеціалізацією.

- Стимулювання: наявність чіткої системи входження до резерву та подальшого призначення на керівні проєктні посади є потужним мотиваційним інструментом для чиновників, орієнтованих на результат, а не лише на дотримання процедур.

2. Принципи формування системи навчання та розвитку.

Для забезпечення стійкого кадрового резерву та загального підвищення кваліфікації пропонується впровадити комплексну систему навчання, що охоплює різні рівні виконавчої влади.

А. Обов'язкові сертифікаційні програми (стандартизація знань).

Ключовим елементом системи має стати обов'язкова сертифікація для трьох цільових груп:

1. Керівники проєктів: обов'язкове проходження навчання та отримання сертифікатів (наприклад, PMP® від PMI або відповідні рівні IPMA) для всіх осіб, які призначаються на посади керівників проєктів, що фінансуються з міського бюджету або міжнародних фондів.

2. Члени проєктних команд: навчання з основних процесів ПМ (управління ризиками, часом, змінами) для всіх фахівців галузевих Департаментів, які регулярно беруть участь у проєктах.

3. Політичне керівництво: введення обов'язкового, скороченого курсу «Управління портфелем проєктів» для Київського міського голови, його заступників та ключових керівників Департаментів. Це підвищить розуміння принципів ПМ та прискорить процес прийняття рішень щодо пріоритетизації.

Б. Створення навчально-методологічної платформи.

- Центр знань РМО: централізований РМО (на базі Департаменту економіки та інвестицій) має створити внутрішній Центр знань, який буде відповідати за розробку та оновлення навчальних матеріалів, що базуються на єдиному Положенні про ПМ.

- Партнерство з ВНЗ: активізація співпраці з профільними університетами Києва (Київський столичний університет імені Бориса Грінченка та інші) для розробки спеціалізованих магістерських програм та курсів підвищення кваліфікації, адаптованих до специфіки публічного сектору та викликів відбудови.

В. Інструменти оцінки та мотивації.

1. Система «Проектний паспорт кадрів»: впровадження системи обліку успішності, де фіксується участь чиновника у проєктах та кінцевий результат. Це забезпечує прозору базу для кар'єрного зростання та ротації.

2. Менталінг та коучинг: залучення досвідчених міжнародних експертів (у рамках технічної допомоги) для менталінгу керівників стратегічних проєктів та передачі кращих світових практик.

Узагальнюючи, формування професійного кадрового резерву та обов'язкової системи навчання є другою критичною умовою після інституалізації

РМО. Ці заходи забезпечать наявність не лише організаційної структури, але й компетентних виконавців, що здатні ефективно впроваджувати проєктний підхід у діяльність територіальної громади міста Києва та мінімізувати часові та бюджетні відхилення.

Висновки до розділу 3

Проведений аналіз інституційного забезпечення проєктного управління у територіальній громаді міста Києва виявив системну інституційну незрілість, яка є основним бар'єром для ефективної реалізації стратегічних проєктів та досягнення цілей відбудови.

1. Систематизовано ключові бар'єри. На основі аналізу структури управління та ефективності реалізованих проєктів, систематизовано чотири групи критичних проблем:

- Інституційні: фрагментація функцій РМО та слабка міжвідомча взаємодія.
- Методологічні: відсутність єдиних, уніфікованих стандартів ПМ (РМВОК/ICB) та недостатній моніторинг результату (фокус на освоєнні коштів, а не на стратегічному впливі).
- Кадрові: низька кваліфікація персоналу (дефіцит знань у 70% чиновників) та відсутність системи мотивації за результат.
- Стратегічні: політичний вплив, що призводить до заморожування проєктів, та слабка інтеграція інститутів громадянського суспільства (ІГС) у планування.

2. Обґрунтовано організаційні механізми. Для подолання інституційної фрагментації обґрунтовано необхідність інституалізації Центру проєктного менеджменту (РМО), інтегрованого у структуру КМДА за Матричною моделлю. Це забезпечить централізацію методологічного контролю та стандартизації при збереженні операційної відповідальності за галузевими Департаментами. Додатково запропоновано створення Ради з управління портфелем проєктів на

чолі з Київським міським головою для забезпечення політичної волі та швидкого вирішення конфліктів ресурсів.

3. Розроблено методологічний інструментарій. Для підвищення якості планування та управління ризиками запропоновано:

- Запровадження обов'язкового, уніфікованого «Проектного паспорта», який чітко визначає стратегічний вплив (ауткам) та містить базовий план управління ризиками.

- Формалізацію управління змінами з обов'язковою оцінкою їхнього впливу на терміни та бюджет, що мінімізує Score Creep (розповзання обсягу робіт).

4. Сформовано основи кадрового забезпечення. Для подолання спроможнісних бар'єрів обґрунтовано необхідність формування професійного кадрового резерву та впровадження комплексної системи навчання. Ключовими елементами є:

- Обов'язкова сертифікація керівників проєктів відповідно до міжнародних стандартів (PMP/IPMA).

- Створення навчально-методологічної платформи на базі РМО.

- Впровадження системи «Проектний паспорт кадрів» для обліку успішності та стимулювання чиновників, орієнтованих на результат.

Узагальнюючи, успіх подальшого стратегічного розвитку територіальної громади міста Києва залежить від комплексного усунення чотирьох груп ризиків, де ключовим кроком є перехід до системного та результативно-орієнтованого проєктного управління через інституалізацію Матричного РМО та обов'язкову кваліфікацію персоналу.

ВИСНОВКИ

У магістерській роботі теоретично обґрунтовано та розроблено практичні рекомендації щодо вдосконалення проєктного управління (ПУ) у системі стратегічного розвитку територіальних громад (ТГ) України. Дослідження підтвердило, що проєктний підхід є ключовою компетенцією місцевої влади в умовах децентралізації, відбудови та необхідності ефективного залучення публічних інвестицій.

На основі проведеного дослідження були сформульовані наступні висновки, відповідно до поставлених завдань:

1. Аналіз теоретичних засад та місця публічного управління в стратегічному розвитку територіальних громад дав можливість зробити наступні висновки.

Перехід до проєктної парадигми: обґрунтовано, що в сучасних умовах публічне управління ТГ повинно трансформуватися від традиційного адміністративно-бюджетного до проєктно-орієнтованого підходу. Проєктне управління виступає критичним інструментом реалізації стратегічних пріоритетів, закладених у Стратегіях розвитку ТГ та Міських цільових програмах, забезпечуючи орієнтацію на результат, прозорість та ефективне використання обмежених ресурсів.

Гармонізація циклів: визначено необхідність гармонізації життєвого циклу проєкту (за стандартами PMBOK/ICB) з циклом стратегічного планування ТГ. Це вимагає вбудовування процесів ініціації, планування та моніторингу проєктів безпосередньо у стратегічні документи, щоби забезпечити системний перехід від абстрактних цілей до конкретних, вимірюваних результатів.

Подвійний портфель: встановлено, що ефективне управління стратегічним розвитком ТГ вимагає застосування портфельного підходу, де муніципальний портфель поділяється на: а) стратегічні проєкти (цільові програми, великі інвестиції) та б) операційні проєкти (поточна діяльність, комунальні послуги). Це забезпечує диференційоване управління ризиками та ресурсами.

2. Аналіз та оцінка поточного стану впровадження публічного управління показало наступне.

Системні інституційні проблеми: аналіз поточної інституційної структури виявив системну слабкість та функціональну фрагментацію. Зокрема, у переважній більшості ТГ: відсутній централізований Офіс управління проєктами (РМО) або його функції розпорошені між різними департаментами, що призводить до конфліктів ресурсів, дублювання функцій та відсутності уніфікованих стандартів; кадровий дефіцит є критичним, оскільки 70% опитаних ТГ вказують на недостатню кваліфікацію персоналу у сфері грантового менеджменту та управління ризиками; методологічні прогалини полягають у відсутності внутрішніх стандартів та процедур для управління проєктами, особливо у сфері Agile-підходів для ІТ-проєктів.

Особливості регулювання у Києві: аналіз кейсу територіальної громади міста Києва показав, що, незважаючи на прогресивну нормативну базу (впровадження електронного документообігу та регулювання AI), зберігається інституційний дисбаланс. Він виражається у конфлікті між гнучкими методологіями та жорсткими технічними стандартами (ДСТУ будівництва), а також у відсутності повноважного, централізованого РМО.

Проблеми реалізації: практика реалізації проєктів у Києві виявила проблеми із системним відхиленням від часових рамок та низьким рівнем публічної підзвітності у використанні комерційних інструментів (Trello, Asana), які не інтегровані належним чином у формальні системи звітності (DREAM, ЄІП).

3. Розробка функціональної моделі та механізмів впровадження.

Модель матричного РМО (Центру проєктного менеджменту): розроблено функціональну модель Матричного РМО, адаптовану до обмежених ресурсів більшості ТГ. Ключова ідея полягає у створенні РМО як центру методологічної підтримки та моніторингу на базі існуючого структурного підрозділу (наприклад, Департаменту економіки). Цей РМО несе відповідальність за стандартизацію, формування портфеля та моніторинг, але не управляє ресурсами

галузових департаментів, що знижує інституційний опір впровадженню. Для великих ТГ, як-от Київ, обґрунтовано необхідність перетворення квазі-РМО на централізований координаційний РМО із прямими повноваженнями щодо аудиту та арбітражу.

Система «Світлофор» для моніторингу: запропоновано впровадження системи «Світлофор» як ключового інструменту візуалізації та управління портфелем проєктів. Ця система класифікує проєкти за критичними показниками (час, бюджет, якість/ризик) на три категорії: «зелений» (успіх), «жовтий» (потребує уваги) та «червоний» (критичний ризик, що потребує втручання Голови ТГ/КМБА).

4. Обґрунтування кадрової політики та навчання.

Система кваліфікації «Проектний паспорт»: для формування професійного кадрового резерву та підвищення якості управління стратегічними проєктами обґрунтовано необхідність впровадження обов'язкової системи кваліфікації («Проектний паспорт»). Ця система має бути обов'язковою для керівників проєктів із бюджетом понад 50 тис. доларів США або високим стратегічним ризиком.

Цільові навчальні програми: запропоновано розробку та впровадження цільових навчальних програм, що базуються на міжнародних стандартах (PMBOK/ISB) та охоплюють наступні ключові компетенції: грантовий менеджмент та робота з МФО; управління ризиками та кризове планування в умовах невизначеності; техніки управління змінами та комунікацією зі стейкхолдерами.

Таким чином, магістерське дослідження підтвердило, що проєктне управління є не просто бажаним, а стратегічно необхідним елементом публічного адміністрування в ТГ. Ефективність реалізації Стратегії розвитку ТГ прямо залежить від інституційної реформи, спрямованої на створення функціонального Матричного РМО, юридичне закріплення єдиних методологічних стандартів та системну підготовку професійних кадрів. Впровадження запропонованих моделей та рекомендацій забезпечить ТГ

здатність ефективно управляти процесами відбудови, інвестиційними проєктами та підвищити рівень публічної підзвітності перед громадою та міжнародними партнерами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 15.11.2025).
2. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр> (дата звернення: 17.11.2025).
3. Про столицю України – місто-герой Київ : Закон України від 15.01.1999 № 401-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/401-14> (дата звернення: 17.11.2025).
4. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України : Закон України від 23.03.2000 № 1602-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1602-14> (дата звернення: 10.11.2025).
5. Стратегія розвитку міста Києва до 2025 року (нова редакція) : Рішення Київської міської ради від 15.12.2011 № 824/7016 (зі змінами та доповненнями). Київ : Київська міська рада, 2020. URL: <https://dei-2023.kyivcity.gov.ua/content/strategiya-rozvytku-mista-kyieva-do-2025-roku-nova-redakciya1.html> (дата звернення: 20.11.2025).
6. ДСТУ 8302:2015. Інформація та документація. Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання. Чинний від 2016-07-01. Вид. офіц. Київ : УкрНДНЦ, 2016. 16 с.
7. Про затвердження Порядку розроблення, реалізації, проведення моніторингу та оцінки ефективності регіональних стратегій розвитку : Постанова Кабінету Міністрів України від 11.11.2015 № 932. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/932-2015-%D0%BF> (дата звернення: 19.11.2025).
8. Про затвердження Програми економічного і соціального розвитку м. Києва на 2025 рік : Рішення Київської міської ради (проект). Київ : Київська міська рада, 2024. (Звітний документ).

9. Про внесення змін до деяких законів України щодо народовладдя на рівні місцевого самоврядування : Закон України від 09.05.2024 № 3703-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3703-20> (дата звернення: 18.11.2025).

10. Статут територіальної громади міста Києва : Затверджено Рішенням Київської міської ради від 28.03.2002 № 373/1807. Київ : Київська міська рада, 2002.

11. Бакуменко В. Д., Князєв В. М.. Державне управління: навчальний посібник. Київ : Видавництво УАДУ, 2003. 328 с.

12. Василенко В. О.. Державне управління: курс лекцій. Київ : ЦУЛ, 2000. 340 с.

13. Князєв В. М., Кравченко О. В.. Проектне управління в публічному секторі: монографія. Київ : НАДУ, 2021. 300 с.

14. Малиновський В. Я.. Державне управління: теорія і практика. Київ : Атіка, 2003. 504 с.

15. Нижник Н. Р., Ситник В. П.. Державне управління: теоретичні та методологічні засади: навчальний посібник. Київ : УАДУ, 2000. 192 с.

16. Павлюк А. П.. Проектний менеджмент: підручник. Київ : Університетська думка, 2023. 450 с.

17. Рябченко О. Л.. Регіональне управління та місцеве самоврядування: монографія. Харків : Вид-во ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2020. 278 с.

18. Ситник В. П., Дешко Л. М.. Ефективність державного управління в умовах децентралізації: монографія. Київ : ДІА, 2022. 350 с.

19. Тимошенко В. Г.. Управління розвитком територіальних громад: монографія. Дніпро : Ліра, 2021. 310 с.

20. Чукут В. С.. Інструменти проектного менеджменту в діяльності органів влади. Київ : ЦУЛ, 2019. 210 с.

21. Алексєєва М. П.. Інституційні бар'єри впровадження проектного підходу в територіальних громадах. *Державне управління: теорія та практика*. 2023. № 1. С. 45–56.

22. Боднар І. Р., Герасимчук В. В.. Оцінка зрілості проєктного управління в органах місцевого самоврядування. *Публічне управління та адміністрування в Україні*. 2022. № 3 (32). С. 101–112.
23. Григорук А. О.. Роль РМО у забезпеченні стратегічного розвитку міста. *Вісник НАДУ*. 2021. № 4. С. 78–89.
24. Заблоцька Р. В.. Кадрова політика в проєктному управлінні публічного сектору: виклики та перспективи. *Економіка та держава*. 2024. № 2. С. 150–162.
25. Коваленко Л. І.. Матричний РМО як механізм подолання міжвідомчої фрагментації. *Наукові праці ЧДУ ім. Петра Могили. Серія: Державне управління*. 2023. Т. 200. Вип. 188. С. 115–124.
26. Ліщук В. М.. Управління ризиками у великих інфраструктурних проєктах міста Києва. *Інвестиції: практика та досвід*. 2022. № 19. С. 87–95.
27. Мельник Л. В.. Взаємодія влади та громадянського суспільства у процесі реалізації міських проєктів. *Публічне врядування*. 2024. № 1 (18). С. 55–65.
28. Орлов О. В.. Проєктна культура та її вплив на ефективність діяльності виконавчих органів. *Теорія та практика державного управління*. 2021. № 3. С. 201–210.
29. Рубан Д. О.. Методологічні аспекти формування проєктного офісу в територіальній громаді. *Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. «Проєктне управління та публічне адміністрування»*. Київ : КНУ, 2023. С. 45–49.
30. Ткаченко С. В.. Аналіз часових та бюджетних відхилень у публічних проєктах. *Фінанси України*. 2022. № 11. С. 70–82.
31. Project Management Institute. A Guide to the Project Management Body of Knowledge (PMBOK® Guide) – Seventh Edition. Pennsylvania : PMI, 2021. 370 p.
32. International Project Management Association (IPMA). ICB 4.0: IPMA Competence Baseline. Version 4.0. Nijkerk : IPMA, 2015. 412 p.
33. Association for Project Management (APM). APM Body of Knowledge. 7th ed. High Wycombe : APM, 2019. 460 p.

34. Osborne D., Gaebler T.. *Reinventing Government: How the Entrepreneurial Spirit is Transforming the Public Sector*. New York : Plume, 1993. 405 p.
35. Pollitt C., Bouckaert G.. *Public Management Reform: A Comparative Analysis – Third Edition*. Oxford : Oxford University Press, 2017. 464 p.
36. Slevin D. P., Pinto J. K.. *The Project Implementation Profile: New Tool for Project Managers*. *Project Management Journal*. 1987. Vol. 18. Iss. 4. P. 57–70.
37. Turner J. R.. *The Handbook of Project-Based Management: Leading Strategic Change in Organizations*. 4th ed. New York : McGraw-Hill Education, 2014. 580 p.
38. World Bank. *Project Performance Assessment Report*. Washington, D.C. : The World Bank Group, 2023. 120 p. (Звіт).
39. UNDP. *Project Management Guidelines for Development Practitioners*. New York : UNDP, 2021. 95 p.
40. Kerzner H.. *Project Management: A Systems Approach to Planning, Scheduling, and Controlling*. 13th ed. New York : Wiley, 2022. 1184 p.
41. Авер'янов В. Б.. *Державне управління: проблеми адміністративно-правової реформи*. Київ : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2003. 521 с.
42. Біленчук П. Д.. *Територіальні громади: правові засади та управління*. Київ : Знання, 2020. 250 с.
43. Вакуленко О. М.. *Моделі інституційного забезпечення регіонального розвитку*. *Економічний вісник*. 2023. № 10. С. 110–125.
44. Головацька В. В.. *Проектний менеджмент як інструмент впровадження інновацій у місцевому самоврядуванні*. *Вісник ДУЕТ*. 2024. № 1. С. 130–140.
45. Дерев'янка О. В.. *Стратегічне планування в умовах децентралізації: досвід Києва*. *Публічне управління та регіональний розвиток*. 2022. № 5. С. 90–100.
46. Єрмоленко Г. В.. *Фактори успіху публічних проєктів*. *Ефективність державного управління*. 2021. № 2. С. 65–75.

47. Захарова О. В.. Оцінка ефективності муніципальних проєктів: європейський досвід. *Міжнародний науковий журнал «Інновації та управління»*. 2023. № 4. С. 180–190.

48. Іванова С. А.. Впровадження електронного урядування в територіальних громадах. *Інформаційні технології в управлінні*. 2022. № 3. С. 55–65.

49. Касьяненко О. М.. Управління знаннями у проєктних командах публічного сектору. *Науковий вісник Ужгородського університету*. 2024. № 1. С. 220–230.

50. Ковальчук В. О.. Роль громадянського суспільства у контролі за виконанням міських програм. *Демократичне врядування*. 2023. № 4. С. 95–105.

51. Кравчук І. П.. Формування кадрового резерву проєктних менеджерів: методологічний підхід. *Публічне управління та освіта*. 2022. № 1. С. 40–50.

52. Крисаченко В. С.. Проблеми фінансування інфраструктурних проєктів в умовах воєнного стану. *Фінансово-кредитна діяльність*. 2023. № 3. С. 175–185.

53. Лазор О. С.. Державне управління в умовах нової публічної політики. Київ : Юрінком Інтер, 2002. 350 с.

54. Литвинчук А. В.. Управління змінами у публічних проєктах: теоретичний аспект. *Економіка та суспільство*. 2021. № 4. С. 150–160.

55. Мороз В. М.. Реформування місцевого самоврядування в контексті європейської інтеграції. *Вісник економічної науки України*. 2024. № 1. С. 200–210.

56. Марухленко О.В., Шульгіна Т.С., Рубан Д.О. (2025) Формування стратегічної моделі управління інноваційними проєктами в контексті забезпечення цифрової стійкості підприємства. *Наукові інновації та передові технології*. №11 (51). С. 462-474. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-11\(51\)-462-474](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-11(51)-462-474)

57. Марухленко О.В., Руденко В.С., Рубан Д.О. Проєктний менеджмент у контексті сталого розвитку та ESG-стратегій. *Економіка та суспільство*. 2025.

№ 79. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/6814>
DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-79-180>

58. Марухленко О.В., Рубан Д.О., Турбаєвський Я.Е. (2025). ЗРІЛІСТЬ УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ ЯК ФАКТОР ФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ РЕПУТАЦІЇ // *науковий збірник Економічний простір*, №207. С. 25-33. DOI: <https://doi.org/10.30838/EP.207.25-33>.

59. Наливайко А. П.. Економічна ефективність проєктів у сфері ЖКГ м. Києва. *Комунальне господарство міст*. 2023. № 6. С. 88–97.

60. Олійник В. О.. Електронне врядування та його вплив на прозорість проєктного управління. *Інформаційне суспільство*. 2022. № 2. С. 70–80.

61. Павленко О. І.. Інституційне середовище та його вплив на проєктний менеджмент. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2021. № 3. С. 165–175.

62. Петренко Р. С.. Управління портфелем проєктів розвитку територіальних громад. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2023. № 4. С. 140–150.

63. Рудницька О. А.. Організаційно-правові засади створення РМО в публічному секторі. *Право і безпека*. 2024. № 1. С. 90–100.

64. Саєнко О. С.. Проблеми якості у реалізації будівельних проєктів КМДА. *Будівництво та архітектура*. 2022. № 5. С. 50–60.

65. Семенов А. І.. Роль лідера у забезпеченні успіху публічних проєктів. *Публічне управління: теорія і практика*. 2023. № 3. С. 10–20.

66. Турбаєвський Я. Е.. Інституційні передумови впровадження проєктного менеджменту у місцевому самоврядуванні. *Матеріали студентської наук.-практ. конф. «Сучасні проблеми державного управління»*. Київ : КСУ ім. Б. Грінченка, 2024. С. 105–108.

67. Удовенко Л. І.. Проєктний менеджмент як інструмент підвищення конкурентоспроможності міста. *Економіка та управління національним господарством*. 2021. № 4. С. 190–200.

68. Федорчук В. А.. Аналіз ризиків у проєктах відновлення критичної інфраструктури. *Безпека та інновації*. 2024. № 2. С. 210–220.
69. Хижняк М. М.. Публічно-приватне партнерство у реалізації міських проєктів. *Державне управління та фінанси*. 2023. № 5. С. 130–140.
70. Чечель О. В.. Проблеми міжфункціональної взаємодії у великих муніципальних проєктах. *Менеджмент та маркетинг*. 2022. № 1. С. 110–120.
71. Шевченко І. М.. Методики оцінки соціальної ефективності проєктів для територіальних громад. *Соціальна політика та управління*. 2024. № 3. С. 70–80.
72. Яковенко В. І.. Сутність та переваги проєктного підходу в системі державного управління. *Науковий вісник*. 2021. № 6. С. 50–60.
73. Ярошенко В. М.. Ефективність використання коштів міжнародної технічної допомоги у проєктах розвитку Києва. *Геополітика та євроінтеграція*. 2023. № 4. С. 100–110.